

S a g o r

af

B. Cöpelius.



Första Samlingen.



Med 8 färgade plancher.



**HELSINGFORS,**  
HOS A. W. GRÖNDAHL.  
1847.

Imprimatur:

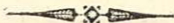
G. Rein.

H. W. GRÜNDLER  
1847.

## Innehåll.

---

1. Kyrktuppen . . . . .	sid. 1.
2. Rephanut . . . . .	" 10.
3. Fattiggubben . . . . .	" 26.
4. William Sellsing och hans katt . . . . .	" 38.
5. Swalan från Egypti land . . . . .	" 55.
6. Sagan om Sättarne och Kung Autio . . . . .	" 69.





## Företal

till alla dem som hålla af vackra sagor.

---

*Det var engång en gammal gammal gumma,  
Som bodde i en liten liten stuga,  
Och ständigt hördes hennes spinnrock brumma,  
Och frusen var hon som en vinterfluga.*

*Och ständigt såg man hennes brasa brinna —  
Hur skulle annars hon sitt kaffe laga? —  
Hon kunde ytterst fina trådar spinna,  
Men spann ock hop rätt många vacker saga.*

*Ty ingen kunde så som hon berätta  
Om bergens troll, som uti klyftan skratta,  
Om elfvor ljufva, älskliga och lätta,  
Som dansa uppå ängens blomstermatta;*

Om skogens rån, som uppå grenen gunga,  
Och vilde jägarns jagt i höstenatten;  
Om dalens nymfer, som i källan sjunga,  
Och draken, som beständigt glor på skatten;

Om Neckens vackra sång i sommarqvällen;  
Om tappre riddare och sköna tärnor;  
Om grymme jättars röfvarslott i fjällen;  
Om sjöns koraller och om himlens stjernor.

Men helst ändå hon brukade förtälja

Om ljusa englar, som sig uppenbarat,  
Om goda barn, som dygdens vägar välja,  
Hur Herren Gud dem underligt bevarat.

Nu är hon död, den kära gamla gumman.

Af sagorna jag säkert mången glömde;  
Men några mins jag än; och liksom blomman  
Ur fröet vexer, som i jord man gömde,

Så ur den halft förgättna sagoringen  
En verld af under vexte i mitt sinne.

Jag målar den så godt jag kan, och ingen  
Skall skratta åt den gamla gummans minne.





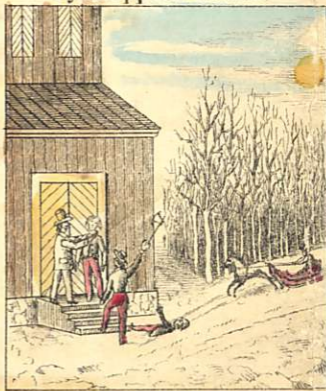
Kyrktuppens Högmod.



Kyrktuppens Förfall.



Rephanut.



Fattiggubben.



## 1. Fyrktuppen.

---

Nu få wi höra en mycket märkvärdig saga, som också kunde heta: högmod går för fall, men eftersom der talas bara om en fyrktupp, så må den heta efter honom, och hwarochen får tänka om den just hwad han behagar.

Det war engång en fyrktupp, som satt uppå ett mycket högt torn. Hwarifrån, han war hemma och huru han kommit sig så högt upp i werlden, det är minsann intet godt att säga. Wißt tror man att hans pappa war ingen wanlig tupp, utan en timmerman, som kunde skära i tråd både flåterörnar och skepp, och så tror man att timmermannen lagat honom af en stock och hisat honom med tåg upp på tornet, efter han war stocklat och ej kunde lära sig flyga. Men kanske tar man fel; kanske war han fordom premiértupp i den stora fэдrottningen Gilimiliadolgas höns hus och råkade på en af sina utflygter komma för nära kyrkan, och allt hedniskt otyg, som kommer den för nära, förwandlas i ögonblicket till tråd eller sten. Uttnog, fyrktuppen satt nu på tornet allrahögst

upp, så högt att derifrån syntes hela jorden ej stort större än en pankaka och människorna liksom flugor, hvilka sprungo omkring och snålades på pankakan, tills någon kom och förde bort dem derifrån.

Kyrktuppen war mycket stor. Han hade en hög rödmålad tupplam ofwanför näbben, gröna ögon så stora som tråd-tallrikar och en mycket yfwig stjert. I hans mage rymdes wäl tre tunnor råg, så glupsk war han. Och så må man tro att han war högfärdig. För det han war så stor och satt så högt upp, tyckte han ingen i werlden war hans like. Annars säger man om alla tuppas att de ha en släng af högfärdsjukan och det kan man wäl se på deras fasoner, när de sitta och bröstta sig på sophögen och sträcka näbben i wädret, liksom wille de säga till hwarothen som ser dem: hwad är du för snask?

Men man skall få se att sådant slutas illa. Mången stormodig tupp har mistat nacken, när hans herrskap ställt till kalas, och sedan han en stund flaxat omkring utan hufwud och suttit fundersam på planket, har han utan krus blifwit plockad och lagd i stekgrytan och till slut blifwit uppäten, precis som andra fåglar, med ordentlig sås och lingonsylt och gurkor.

Kanske war det för det han wiste att han ej dugde att halshuggas och ätas, som kyrktuppen war ännu mycket högfärdigare än andra tuppas. Swart han än koxade omkring

med sina stora gröna ögon, såg han ingen i hela werlden som satt så högt upp som han. Han började derföre tro, att han war förmer än alla andra och att hela werlden borde wara honom underdånig, och derwid tänkte han wid sig sjelf så här:

„Jag är en stor tupp, en mycket förnäm och ståtelig tupp är jag. Min like bland tuppar finns inte. Jag är ett riktigt tuppmajeståt. Det syns påtagligen att den här kyrkan är bygd enkom för min skull, för att skaffa mig en plats, som är wärdig min höga rang. Och efter jag sitter högst på kyrkan, så måtte jag wäl wara den, hwilken man dyrkar som den högste; till min ära uppstämmer orgeln sina loffånger, och menniskorna här nedanföre, som hwar söndag samlas här omkring kyrkan, komma hit blott för att tillbedja mig. Ja det är wißt, att en stor, en måktig, en högst förnäm tupp är jag,,

Men förnämt folk har stundom rätt ledsamt, och det hade också kyrktuppen. Flyga kunde han inte, arbeta wille han inte och äta behöfde han inte. Det war ej utan, att han ju ibland med en wiß afund betraktade prostens höns, som någongång trippade ända fram till tornfoten och krassade så behändigt upp sanden och plockade sig ett och annat korn.

En dag hände sig att en kråka råkade flyga öfwer kyrkan nära förbi kyrktuppen, som satt der snurrig och twär och för-

argade sig öfwer att någon understod sig flyga nästan likaså högt som han behagade sitta.

„Qua! qua! skrek kråkan, hur står till, tupp?„

„Hwad angår det dig? snäste tuppen. Jag tycker du åtminstone kunde kalla mig Ers Excellens.„

„Hjertans hjerna,„ skrattade kråkan. Men så såg mig, blir det inte i längden tråkigt för Ers Excellens att sitta så der ensam och göra ingenting. Jag tycker Ers Excellens skulle gifta sig.„

„Jag gifta mig? sade kyrktuppen. Hwar skulle jag finna någon hõna så hög och förnåm, att jag utan skada för min rang kunde fria?„

„Ers Excellens har rätt, en sådan finns ej i hela werlden. Men åtminstone borde Ers Excellens ta sig något arbete för händer. Sådant förkortar tiden och gör att man blir glad till sinnes som en spelman.„

„Arbete? fnurrade tuppen och såg på kråkan med mycket förakt. Stort och förnåmt folk brukar aldrig arbeta. Det passar sig inte.„

„Åhå, tänkte kråkan wid sig sjelf när hon flög bort, du har ej mycket sett dig omkring i werlden, fåra tupp, så högt du än sitter. Jag wet rätt wäl att högtuppsatt folk ofta har

mera arbete och bekymmer än de som äro lågre. Men sådana der dumdryga karar, som kyrktuppen der, tro förnåmheten bestå deruti att man ej gör Guds skapade grand, utan sitter stocklat och låter andra passa upp sig och har hjertans ledsamt. Det syns också att kyrktuppen är flera hundra år gammal och tänker så som man tänkte i hans ungdomstid, ty nu begriper man bättre än för att alla wareser på jorden måste arbeta och wara slitiga, om de wilja wara lyckliga och nöjda. Det förstår inte tuppen, utan för det han är så genomlat, så säger han: det passar sig ej för mig att arbeta.,,

Och så war det verkligen som kråkan trodde. Tuppen war lat och högfärdig, det war hela saken. I flera hundra år hade han suttit deruppe på tornspetsen och ej gjort strå i kors, ej engång så mycket som galat; ja han war så lat, att han ej rört sig ur flåcken på alla de hundra åren; då kan man tänka huru genompissadt lat han war. Han hade nu riktigt behöft sig en risbastu. Men wi få wäl höra huru det gick med honom.

En wacker dag, när kyrktuppen som wanligt satt och stirrade ut i himlens blå och såg mycket menande ut, fastän han tänkte just ingenting, såg han med förundran en stor hop folk nedanför kyrkan. Hwad kan det wara? tänkte han, det är ju ingen söndag i dag. Snart nog fick han också se hwad det war.

Det war en lindansare, som hade spännt upp ett tåg emellan kyrktornet och klockstapeln och på det tåget hoppade en liten goffe och en liten flicka och dansade mot hwarandra och gjorde förunderliga swängningar. Gaså, tänkte tuppen, war det inte annat? hwad bryr jag mig om sådant pjoller?

Men rått som det war, kastade den lilla lindansaren en flängkyß åt folket och så for han af som en katt uppför kyrktornet, ty der woro af gamalt jernpinnar inslagna i wäggen, den ena ofwanför den andra. Upp efter jernpinnarne klef nu den lilla goßen och kom allt högre och högre; till slut war han nära tuppen. Åhå, tänkte tuppen och såg himmelsfrände arg ut.

Men goßen låt sig inte förtryta, utan ett tu tre war han med ett språng upp på tuppens rygg och satte sig att rida och höll sig fast med händerna wid tuppens hals. Hopp fåla! sade han.

Då skall man tro att tuppen gjorde stora ögon och fann sig grufweligen förnärmad, der han satt i sin högfärd och trodde att ingen i hela werlden war hans like, och nu satt der en nåsvis pojkbysing på hans rygg och ropade: hopp, fåla! hopp, fåla!

Först wäntade han att hela kyrkan skulle ramla af förbran öfwer en sådan oförskämhet. Men när ingenting blef

af, började tuppen wrida och swänga sig åt alla wäderstreck i sin stora förödmjukelse, ty hwad skulle han göra? Han hade ju varit så lat att han hwarcken lårt flyga eller gala, derföre fick han nu sitta tyst och stilla och tåla den knäcken som hans högfård fick, när gosen red på hans rygg och ropade: hopp, fåla! hopp, fåla! Jo jo, det går så, när man är lat och högfärdig, så råkar man till sist illa ut här i werlden.

Nu, som sagdt, satt kyrktuppen der på samma tornspets i flera hundra år och wäntade allt att någon owanlig lycka ändå till slut skulle wedersaras honom för hans stora förnåmhets skull. Kanske wäntade han att, der han satt, bli förgyllt med klaraste gull och skina som solen, eller trodde han att han en dag skulle bli utropad till hela jordens stortuppsultan. Alltnog, han wäntade och wäntade, men aldrig kom den stora lyckan.

Huru länge han nu wäntade, så blef han dock på sistone mycket gamal och murken, så att den ena trådbiten efter den andra föll af honom när det blåste. En dag när det war en stark storm, kom en wäderpust farande öfwer kyrkan och blåste bort tuppen från tornspiran och förde honom genom luften med sig till sjön. Der fick nu tuppen, wimmelkartig som han war, för allra sist gången ångra att han ej lårt sig flyga och gala, ty hade han kunnat det, så hade han ej blåst i sjön, utan

i stället flugit på rådstugutaket och satt sig att gala der, så att magistraten och hela staden förundrat sig. Men nu blåste han i sjön och dref der omkring med wågorna, tills han fastades upp på en strand och blef der liggande.

Och på stranden war en liten stuga och i den lilla stugan bodde en gammal gumma, som hade en gose och en flicka. Och goßen och flickan lekte en gång på stranden och hittade der den stackars gamla fyrktuppen, som nu war mycket bedröflig att se, ty wågorna hade bortsköljt målningen af honom och han hade skubbats mot stenarna, så att han war utan både nåbb och stiert. Då sade barnen: „se der få wi oss en präktig kråkskråmma, efter mamma klagat att kråkor och sparfwar äta upp hennes sådda årtter. Kom, låt oss ta ett tåg och hala honom upp i årtlandet.“

Och så blef då fyrktuppen på sina gamla dagar satt till en kråkskråmma i en gammal gummas årtland, i stället för att bli förgylld och utropas till hela werldens stortuppsultan. Och när då samma kråka, som engång i hans wälmafts dagar kallat honom Ers Excellens, kom flygande till årtlandet en dag, kände hon igen sin gamla wån och ropade så högt att alla kråkor i hela nejden hörde det: „se på Hans Excellens fyrktuppen, som nedlätit sig att bli en simpel kråkskråmma! jo jo, högmod går för fall.“



Men en gammal Kråka, som satt nära intill på en gårds-  
gårdsstör, bannade den andra och sade: „må wara att tuppern  
warit högfärdig och lat och att det derföre gått honom illa,  
men nu är han gammal och olycklig, och den gamla och olyck-  
liga får man aldrig försmåda, äfwen om han skulle ha gjort  
illa i sina unga dar. Det kan ingen weta huru det går med  
en sjelf på ålderdomen.“

Det allt hörde den gamla fyrkuppen. Men han kunde  
ej swara dem ett ord, ty han war utan nåbb.



## 2. Skeppet Nephant.

---

Torneå heter den stad, som ligger högst upp i nordern af Finland wid mynningen af en stor och wacker flod, som kallas precis som staden Torne-å. Det wore wäl ej alldeles riktigt att kalla Torneå en stor stad, ty i Finland har man nog större, men säkert är emellertid, att der finnes en kyrka och en skola och en borgmästare och en fiskal, alldeles som i stora städer. I elfwen fångas många stora laxar, som saltas i tunnor och föras långt bort för att sedan åtas med spenat eller lagas till laxlåda. Och några mil norrem Torneå ligger berget Uwasara, der man får se solen om midsommarnatten klockan 12 och dit fara den tiwen många resande, som skrifa sina namn i berget och åta smultron och mjölk samt silbunke i bondstugorna.

I Torneå bodde för långa tider sedan en rik köpman, som hette Pehr och wanligen kallades Tuna Pehr, efter han war hemma från Tuna socken i Sverige. Han war så rik, att han ensam ägde alla stadens skepp och hälften af alla gårdar i staden, och när kungen engång kom till Torneå, för att se midnattsolen, undsågnades han af Tuna Pehr med 12

rätter mat, som alla woro gjorda af lax, och efter det då war kyligt wäder om midsommaren, låt Pehr elda i kungens rum med en brasa af idel kanel. Ja han war så rik, att han låt göra alla gångjern i sitt hus af silfwer och drack hwarje afton ett halfstop öl ur en guldkanna med sex diamanter på locket. Äfwen hade han i sitt stall fyra tama björnar, hwilka hwarsochen fingo ett lefwande lam till mat om dagen.

Men som nu menniskan aldrig får nog, om hon än ägde hela werldens skatter, så tyckte Pehr, att han, som war så rik, borde bli ännu dubbelt rikare. Och han låt dertfore efterskicka en ryktbar trollkarl från Lappland och frågade honom, under löfte om stor wedergållning, om råd, huru han inom kort tid skulle förwärfwa dubbelt så mycket som han nu ägde. Trollkarlen strök sig om sitt skägg, tog sig en sup och menade att saken wäl tålde att fundera uppå. Och sedan han begrundat den saken i sju år och i sin tur rådfrågat både andarna i luften, trollen i bergen och de döda i kyrkogårdarna, infann han sig en dag med följande besked:

Jag skall säga eder, fader Pehr, — ty på den tiden buro endast adelsmän herretitel — jag skall säga eder, att ni drifwer eder handel i alldeles för liten skala. Här har ni edra sju fartyg, som årligen föra ut några fattiga tunnor tjära och hämta hem några eländiga tunnor salt, hwarpå ni förtjenar

några tusen Riksdaler, i sender. Men om ni hade ett stort skepp, som ensamt lastade så mycket som 100 andra skepp, så skulle ni på en gång vinna mer än 100 gånger så mycket, som härintills; begrep ni det, fader Pehr?

Håhå, sade Pehr, hvad jag det begriper, men för att hitta på det, behöfwer man ej wara någon trollkarl. Det är allt godt och wål, fåre wån, men hwar i alla dagar skall jag taga wirke till ett sådant skepp och manskap, som bygger det?

Det skall blifwa min sak, swarade trollkarlen. Jag är ej för ro skull hundra wintrar gammal, jag har lärt min konst af filfråsen på fjällen. Jag hit hundratusen riksdaler att börja med och bygg färdigt ett lagom skeppswarf wid hafwet, så skall jag hämta er manskap och wirke nästa winter.

Men om du bedrar mig? sade Tuna Pehr.

Jag swår wid mitt skågg och wid alla sju björnknotorna i mitt bälte, sade trollkarlen.

Nåwål, då tror jag dig, sade köpmannen.

Tuna Pehr gaf då pengarna som begärdes och byggde sig ett gråseligt stort skeppswarf ute wid kusten, der hafwet war djupast. Och nästa winter kom riktigt trollkarlen med många hundrade foror af det allragröfsta furuwirke man nånsin sett, sådant som wexer på Kuusamo fjäll och i Paldamo ödemarker,

och furorna, som dertill fälldes, woro icke stort yngre än syndaflo den. Det war en förunderlig transport: i stället för hästar, spändes för hwar slåde två wäldiga björnar, som murade och brummade, så att allt folk i Torneå stad tog med försträckelse till flykten. Och bredwid läsen gingo mån af det gamla Dwånerfolket som bodde på fjällen och i ödemarkerna samt woro ett par hufwuden högre än andra menniskor. De buro kring arlarna björnhudar och för resten idel ludna kläder af renskinn; i händerna höllo de förfärliga slagxor och woro till påseendet så bistre, att alla kristna menniskor lupo till skogs för dem. Dy icke utan grund påstod folket, att dese mån woro odöpte hedningar, och på presternes frågor, till hwilka församlingar de hörde, swarade skogsmånnen hänleende: till Susila kapell af Karhula socken; låtandes dermed förstå, att deras hembygd war i björnars och wargars land.

Emellertid byggdes nu med detta wirke och detta arbetsfolk det allraförsta skepp, som någonsin i werlden funnits och hwars make wäl aldrig kommer att byggas mer, sedan Dwånerfolket dött ut eller krumpit ihop till werten, på samma gång som deras jätteskogor. Det skeppet war så stort, att det efter stod wid Torneå och fören räckte ända till NyCarleby, och bogsprötet med dess tacklage nedslög skogarna i Sawastland, när stammen wändes ditåt. Det hade tre måster och mellan

hwar mast war så långt, att swalan, som dock är en af de snabbaste foglar, behöfde en dag, för att flyga från den ena masten till den andra. Och så höga woro mästerna, att när en liten skeppspojke stökades att klifwa upp i stormårjen, märkte man till sin förundran, att han war en gammal gråhårsman när han kom ned igen. Till besättning på fartyget utwaldes twå tusen raske matrosar, som hwar dag tillsammans förtårde 100 pund årtor och 1000 fat gröt, och i hwarje block fanns en krog, der manskapet kunde taga sig till bästa i elakt wäder. Men det värsta war, att när det ofantliga skeppet skulle wända, måste en kurir i tre weckor rida i sportsträck från den ena wanten till den andra, ropande med full hals, så att han war på wäg att mista andan: klart att wända! ro'r i le!

Sagan berättar icke huru det gick till att få skeppet på flott watten; man wet allenast att det hette *Nephanut* \*). Och trollkarlen, som war dess upphofsman, signade *Nephanut* med hwarjehanda konst, så att hwarken eld, luft eller watten skulle förorsaka dess undergång. Så återstod då blott att anskaffa en kaptan, som skulle föra fartyget, och fördensfull låt

---

\*) *Nephanut* är icke annat än *Tuna Pehr* med omwända bokstäfwer och ett h litet, omslyttadt. Det war en egen sorts högfärd bos *Tuna Pehr*, att på det sättet sticka sitt namn bak fram ut i werlden.

rederiet i alla Finlands och Sveriges städer kungöra, att hwilken skeppare som kunde på 18 mils afstånd se hwad rådstuguklockan war i Torneå och med sin ropare öfwerståta 10 försars dän, den fulle mot kungliga wilkor antagas till kapten ombord på *Nephanut*. Der kommo då både från wester och söder en stor mängd sökande, men ingen kunde fullgöra profwen, så att man redan började misströsta om man alls skulle få någon. Tuna Pehr war då i beråd att antaga trollkarlen till skeppare, men denne swarade: nej jag tackar ödmjukast, jag har en ofantlig respekt för salt watten; sänge jag helst segla i rhum eller brånwin, så kunde det hända att jag låt öfwertala mig.

Ändtligen kom der en liten karl från Nådendal, icke öfwer två alnar lång, flintskallig, hjulbent och kostelig att se uppå. Denne mannen ställde sig på kyrktrappan i Limingo, som ligger 18 mil söder om Torneå, och när man frågade honom hwad Torneå-klockan war, swarade han: wänta litet, 12 mil härifrån flyger en flock af 68 gås mellan klockan och mig. — Och när de woro flugna, sade han: klockan är precis 21½ minuter öfwer 10; men det är oförswarligt af magistraten att ej låta sopa bort spindelwåfwen från timwisaren, der surra 2 gętingar, 11 flugor och 39 frankar, hwaribland 14 med långa ben och de öfriga med korta. När man underrättat sig att så verkligen war, förde man karlen på en klippa i Ämmå stora fall

wid Rajana och lät honom ropa åt forskarlarna, som stakade uppför Merikoski strax inwid Uleåborg, att de skulle hämta åt honom den största lax, som fångades i Turka pata. Wid det han då ropade så att det skalf i elfstränderna, wände sig allt folket i 120 forsbåtar längs hela elfwens sträckning om och frågade: måtte åskan gå i Lappland? — Så blef då den lille karlen antagen till skeppare på Nephanut och fick i månads-hyra så mycket som en hel sockens kronoskatt, hwilket för året utgjorde wid påß så mycket som kungen den tiden hade i skatt af hela Uleå län och det landet Rajanien.

Derpå beslöts att skeppet Nephanut skulle lastas med tjåra och åkerbårshyllt samt gå till Polynesian, för att derifrån återhämta vanill, peppar, ingefära, kardemumma och muskotblomma samt för resten guldsand och perlor, så mycket som rymdes, till barlast. Och så seglade Nephanut. Men hwilket grusweligt dån som hördes i hafwet på femtio mil omkring, när wattenet forsade kring deß stäf, och hwilket gnisslande och brakande, när tågen halades an, och hwilket uppror deraf uppstod bland alla hafwets innewånare, från och med hwalffisken och delphinen, ända till girsen och flundran, det är alldeles omöjligt att beskrifwa. Aldrig hade man sett ett sådant oformligt widunder.

Tuna Pehr och trollkarlen stodo på skeppsbyggnaden wid Torneå och gnuggade händerna af förnöjelse, när skeppet seg-



lade. Den ene tänkte på huru han med pengarna för skeppets last skulle köpa hela Finland och förhånda en god bit af Sverige med; den andre menade i sitt sinne att han skulle fordra åtminstone hela Lappmarken med alla dess renar och björnar till lön för det storverk han gjort. Att Nephanut möjligen kunde förlisa, som andra fartyg, det föll ingen af dem in, eftersom skeppet war förtrolladt mot eld, luft och watten. Men man skall få höra huru det gick.

Olyckan war nemligen den, att man alldeles förgåtit att trolla Nephanut ochså mot det fjerde elementet, eller jorden, med allt hwad dertill hörer, såsom stenar, grund, korallbankar och dylikt. Trollkarlen hade föreställt sig, att om ån skeppet stötte mot hundrade klippor och brast i hundrade stycken, så skulle det wara den lättaste sak att bota sådant, när wind, watten och eld hjälpte till, i stället för att skada. Dessutom står det i ingen hermåstares makt att förtrolla jorden, i anseende till de många döda, som äro begrafna deri och på hwilka ingen trolldom biter. Nephanut war således säker för allt, utom för hafsbottnens försät, och det fick man erfara snart nog. Knappt hade ankaret hiswats och akterståfwen begynnt skrida ett stycke ifrån Torneå redd, innan förståfwen redan befann sig i Dwarken utanför Wasa. Här hände sig att hafwet på sina ställen

kändes för grundt, så att kölén skrapade i sanden, hvarför skepparen med sin thordönsstamma befalle att man skulle utkasta en hop stenar och mull, som man intagit till stufning mellan lasten. Sagdt och gjordt. Kuriren red i sporrstrådt kring däck med befallning här om och strax utkastades dels borbord, dels styrbord om skeppet en mängd klippor och mullhögar, hvaraf man med säkerhet wet, att den stora wackra skärgård uppkommit, som nu sträcker sig längs kusten från Kaskö ända bortom Jakobstad. Så kom då Nephanut med knapp nöd ur Dvarfen. I Östersjön gick en temmeligen hög swellsjö efter en storm. Rocken stod just och brastade gröten i Kabyssen, då en ofantelig wåg slog öfwer bord och förde med sig en holländsk brigg, som hals öfwer hufwud slungades in i grötgrytan. Si på de dumma Ålandspojarna! skrek rocken. De ha lagat små årtskidsbåtar wid stranden och nu kastar hafwet dem hit för att smutsa ned wår gröt.

Muskulle man wända i Östersjön, för att segla ut genom Öresund och Kattegat, och det war icke det lättaste. Det brastades och det halades på den fason, att man så når i en knapp wändning seglat twärs öfwer Köpenhamn, men ändtligen gick skeppet öfwer stag, och nu styrde man med full sida wind rakt in i Öresund. Hejsan! ropade kapten, och hurra! skrek manskapet, men de hade ännu icke hejat och hurrat ut, när skeppet

törnade på och blef fastsittande, som om det blifwit bitkiladt. Och det war i sanning icke underligt, ty när man närmare såg sig om, befanns att skeppet war bredare än hela sundet, och att det följaktligen satt fast alldeles likt en pojke, som pinat in hufvudet mellan twenne plankspolar och icke får det ut igen.

Der stod nu Nephanut. Af den håftiga stöten hade kaptenen och samtliga manskapet fallit att sitta, och ingen lärer finna det underligt, att i denna ställning hurraropen fastnade dem i halsen. Man kan föreställa sig, huru der nu bråkades och bråkades, för att komma loss på flott watten igen. Men ehuru vinden gjorde sitt till och wågorna sitt, för att lyfta skeppet och skjuta det tillbaka, så blef deraf ingenting. Det stod ohjelpligen der, och när både kapten och manskap arbetat sig trötta, togo de för sig af last och inventarier allt hwad de kunde samt begåfwo sig i land.

I fulla sex weckor stod Nephanut sålunda på grund och efterhand hade Danskar och Swenskar, som kommo hoptals för att bese detta mirakel, plundrat allt hwad skeppet tillhörde. Säkert är åtminstone, att på den tiden hwar torpare på hela danska kusten hade råd att bestå sig åkerbårshyllt till desert uppå mjölgröt och paltbröd. Men efter de sex weckornas förlopp kommo swära klagomål till Kungen af Danmark. Skeppet

Rephanut, så sade man, stänger hela sundet fast som med en brygga, så att intet skepp der kan komma hwarken ut eller in. I Kattegat ligga redan 600 fartyg och wänta på att slippa in och i Östersjön 700, som wänta på att slippa ut. Hela werldens handel tar en obotlig skada, ja det går så långt, att man råttnu ej mera kan få kaffe till Kungens kök och champagne till hans bord, om Kungen ej skaffar bort Rephanut. Och dertill, sade man, kommer en annan swår olycka. Man wet att i Östersjön och dess wikar många stora strömmar flyta ut. När nu skeppet Rephanut fördämmer Östersjöns bästa aflopp, så uppstå häraf grusweliga öfverswämningar, hela länder dränkas, hela städer förstöras i grund och rikets undergång är för handen, om Kungen ej är så nådig och skaffar bort Rephanut.

Detta tog Kungen i öfverwägande, och för att med ens göra slut på detta förhålliga fartyget, gaf han ordres åt sex linieskepp och 8 fregatter att lägga sig alla i en rad med bredsidorna sträckta tvärs öfver sundet och aflopa sina kanoner på Rephanut, för att förstöra det ända till sista spillran. Så skedde ock som Kungen befallt. Alla skeppen lade sig på det anwista stället och på en wink af Kungen skulle alla aflopa sina kanoner på engång. Man beredde sig på en förfärlig knall och alla officerare hade knutit silkesnåsdukar om sina öron, för att ej få dem i ewigt baklås. Ett! sade Kungen. Tu! Tre!

— men icke ett skott smalt af. Hvad pocker är det här? Skrek Kungen, der han stod på flottswallen. Kanske man ej förstått mig. Ett! tu! tre! — nej icke att man skulle ha hört en knäpp, ehuru man såg flera hundrade luntor blånka. Det war så tyst, att man kunnat höra en mygga surra.

Det här går för långt, ropade Kungen i vredesmod. Jag tror man vill gåcka min kungliga wilja. Fort adjutant, rapportera in orsaken, hwarföre de ej skjuta!

Adjutanten flög af som en pil och war lika hastigt tillbaka. Ers Majestät, sade han och förde handen till hatten, jag får i underdånighet rapportera det allrabesynnerligaste förhållande. Ers Majestäts befallning har blifwit punktligt åttlydd, alla kanonerna laddade med skarpa skott, luntorna tända och förda till fånghålen i samma ögonblick Ers Majestät sade: tre! Och likwål, så otroligt det låter, brann ej ett enda skott af.

Det måste varit något fel i laddningen, sade Kungen. Man skall ladda om alla kanonerna på det sorgfälligaste och åter fyra af på kommando.

Befallningen åttlyddes på ögonblicket, kanonerna laddades om, tecken gafs, men ogörligt nej, det smållde ej! Håren reste sig af förundran på hela kongliga danska sidsquipaget; officärarnes stångpifkor stodo upprätt i höjden. Det är fel i krutet,

sade man. Om Ers Majeståt så befäller, så hämta wi nytt krut och lägga deraf ett par hundra centner in i skrofwet på Nephanut, så språnga wi det ofelbart i luften.

Rungen gaf dertill sitt bifall, och innerst i det till undergång dömda skeppet lades nu ett helt berg af det finaste polerade krut, tillräckligt att språnga i stycken hela Köpenhamn. Alla närwarande drogo sig försigtigtwis långt derifrån och qwarlemnade blott en grof misgerningsman, hwilken dagen derpå skulle mista hufwudet, men nu fått nåd på det wilkor, att han skulle påtända en famns lång swafweltråd, som ledde till krutet, hwarefter det stode honom fritt att kasta sig i sjön och simma undan det fortaste han kunde. Allt folk i Köpenhamn och Helsingör blef strängeligen tillsagdt att hålla sig inne i källrar och kamrar, för den fäseliga explosionens skull. Swarochen wäntade nu med båfwan att hafwet skulle remna af den ofanteliga smällen; man såg den lifdömde! swänga sin lunta och hoppa i sjön, man såg genom fikare swafweltråden brinna, och i samma ögonblick . . . .

. . . . i samma ögonblick hördes platt ingenting.

Det hade gått med minan alldeles som med kanonaden.

Rungen befallte nu i råttwis wrede att ditkalla den som tillverkat krutet och frågade om han hade lust att dömas som

riksförrådare, efter han sålt åt kronan sådant krut, som icke fattade eld. Den stackars mannen bråkade förgåfves sin hjerna med att utfundera orsaken, och anhöll som en nåd att sjelf få anställa ett försök. När detta icke lyckades bättre, än det förra, bars krutet åter på landbacken och misgjerningsmannen, som wille bewisa att han verkligen förgåfves antåndt krutet, begaf sig till kruthögen, wadade upp till knåna i det swarta och stack en brinnande swafwelssticka deri. Genast sken en blirt genom hela neyden, en fruktanswård knall skakade luften, ett ofantligt rökmoln höjde sig öfwer stället och man trodde ej annat, än att jorden skulle remna i stycken. Krutet hade fattat eld och af fången som tände på fanns sedan ej en bit så stort som ett potatis engång. Ett grusligt tillhud war det; hela danska armén blef lomhörd, och man säger att från den dagen har allt hwad officerare heter en obegripelig affky för krut.

Då framträdde till Kungen en gammal amiral, förde handen till pannan och sade: Ers Majeståt, jag ber att i underdånighet få yttra min mening. Skeppet *Nephanut* synes mig förtrolladt mot eld, luft och watten, hwilket jag sluter deraf, at hwarcken wind, wåg eller krut förmått göra detsama den ringaste skada. Jag får derved i underdånighet föreslå, att man försöker om icke jern får makt öfwer detta finska widunder och att man skickar 10,000 timmermän för att hugga det

i stycken, hwarefter man af wirket kan bygga hela danska flottan ny. Lyckas detta, så skall Ers Majestäts flotta, förmedelst besvärjelsens makt, blifwa för alla tider oöfwerwinerlig.

Detta råd syntes Kungen godt och anstalt fogades genast om uppåd af alla timmermän i Köpenhamn, för att lägga hand på Rephanut. Men se! när folket kom med sina yror och bitor för att sönderhugga fartyget, hade något tilldragit sig, som man icke wäntat. Sannolikt hade de hedniska trollmakter, som fogat skeppet tillsammans, icke unnat menniskor någon redbar nytta deraf, utan genom deras tillskyndelse hade der infunnit sig en ganska liten mass, som med otrolig hastighet söndergnaade fartyget, så att hafwet wida omkring war hwitt af det trädmjöl eller sågspån, i hwilket timret förwandlades under massens tänder. Alltså förgicks det stora skeppet Rephanut genom en liten mass, och Konungens folk hann deraf ej rådda mer än ett litet stycke af brådgången, hwilket stycke likwål war stort nog för att deraf bygga en hel kyrka. Många år ha förgått sedan detta hände, men det finns ej den sjöman, som seglar på watten mellan Torneå och Ålands haf, och som icke hört talas om Rephanut. Ännu stundom når det i Qvarken och Östersjön uppstår tjocka i sjön och töcken taga förunderliga gestalter i morgonskymningen, tror man sig midt i dimman se ett ofanteligt skrof med måster, som höja



sig ofwan molnen, och segel, som fladdra på sållsamt wis för luftdraget. Då skaka de gamla matroserna på hufvudet och säga sinsemellan: det syntes igen, det der du wet. Nog lär det wara rådligast för kapten att lägga bi.

Men hwad Tuna Pehr och trollkarlen sade om skeppets förlust, derom har man inga säkra underrättelser. Hwad man med wisshet wet, det är att Tuna Pehr från den stunden blef fattigare och fattigare, tills han sist fick gå på rota gård och gård emellan. Trollkarlen åter blef från den dagen allt gråare och gråare, till han såg ut i ansigtet som ett getingsbo, och derpå förswann han, och ingen wiste hwart. Men aldrig får man mera se ett sådant skepp som Nepharut.



### 3. Fattig-Gubben.

---

Har någon sett Kochtea fattiggubbe? Han står der wid kyrk-trappan, klädd i blå frack och gula byxor, — hwilket påtagligen är alldeles för gentilt för en fattiggubbe — och sträcker ut handen åt alla resande, som fara på wågen, och alla andåktiga, som färdas till kyrkan. Der har han stått sina femtio år och mer och begärt almosor, och ingen kan räkna alla de trestyfwerslantar och femkopekar, som under tidernas lopp trillat in genom det lilla hålet i hans barm. Ja när han war ny, hånade sig att der kommo bondgummor med silfverriksdalrar i halsduksnibben och wille försöka om männtro ochså en stor penning skulle rymmas in i hålet, och så har silfverriksdalern af wåda fallit dit in och blifwit der, huru ån gummorna deröfwer beskifwat sig. Man skulle tycka att han borde nu redan wara åtminstone så rik som ett kommerseråd, när han på det sättet samlat i många år, men långt derifrån. Dwårtom kan man säga att han blifwit allt fattigare, ju längre han stått der; åtminstone har han blifwit mycket urblekt och glåmig i ansigtet, och ett stycke af näsan har fallit af och blifwit bort-

sopadt jemte annat skräp. Man är ej fattiggubbe för ro skull heller. Det kostar på att natt och dag stå och tigga wid landsvägen, det må blåsa och regna och snöga och frysa aldrig så; och mest går det en till sinnes, att se kyrkväktaren komma engång i månaden och öppna luckan i ens ryggs och taga ut alla de skatter man samlat. Hwad hjälper det fattigubben att gnida och hushålla, att ständigt se ömkelig ut och tigga ihop sina styfrar, när hela rikedommen om en månad går sin kos genom ryggen? Nej, man kan wäl säga, att det är en hundpost, att stå så der till allas spektakel och äta koppar och silfwer och wara lika mager och eländig ändå i alla sina dagar.

Men med Lochteå fattiggubben är det en egen historia, och den skall jag berätta. I socknen bodde fordom en gammal inhysing, wid namn Pietari, wanligen kallad P u u - P i e t a r i eller Tråd-Peter, emedan han war en utomordentligt trådslögmän, som kunde med sin lilla tålgknif utskära de förunderligaste saker, icke allenast håstar åt bondpojkarne, utan jemwäl släkterörnar, gripar, dockor och allehanda konstiga figurer. Men i sitt hjerta war P u u - P i e t a r i en sniken och arglistig man, som icke tänkte på annat, än att samla pengar på hwad sätt som helst. Sa han war så girig, att han under en sten i skogen hade nedgrävt en skatt af flera hundra riksdaler i silfwer och guld, hwilken han samlat dels genom trådslöjd, dels

genom tiggande under många år; men deraf wiste ingen, emedan den gamle skalken utwärtens ställde sig såsom den allrafattigaste usling, med hvars trafor och magerhet hwarothen hade medlidande.

Når man nu wid kyrkostämman kom öfwerens derom att socknen behöfde en fattiggubbe, beslöts enstämmigt att denne skulle förfärdigas af Puu-Pietari, både för hans håndighets och hans fattigdoms skull, för att skaffa honom förtjenst. Så skeddde ock; men ingen war med detta uppdrag belåtnare, än Puu-Pietari sjelf, ty han hade i sitt sinne utfunderat, huruledes fattiggubben skulle för honom blifwa en riktig inkomstkälla. För detta ändamål hittade han på följande skåmsstycke.

En fattiggubbes mage är, som man wet, ihålig. Dit infalla alla slantar, som gismilda menniskor insticka genom hålet i gubbens bröst, och dessa penningar uttagas sedan genom en wäl tillåst lucka i gubbens rygg. På sidan om denna lucka, till hwilken kyrkowåktaren ensam hade nyckeln, hade nu Puu-Pietari anbragt en lönnlucka, så konstigt inpassad, att ingen kunde märka den. Når nu fattiggubben blef uppställd på sin plats och den ena slanten efter den andra trillade ned i hans innandöme, passade Puu-Pietari uppå någon mörk natt, när månen icke sken, och tömde genom lönnluckan fattiggubbens samlade skatter. Men så klof war den skålmen, att han icke

roffade åt sig allt som för tillfället fanns, utan alltid för syn skull lemnade några slantar qwar, på det man ej skulle misstänka en tjufwahand, utan tro att den sparsama allmogen icke bestått de fattiga mer än så. Detta fortfor så en lång tid, och Puu-Vietaris egen göma under stenen blef allt rikare, men fattigkassan hade så klens inkomster, att hwarothen förundrade sig.

En söndag wid månadens slut, när kyrkowåktaren efter wanligheten redowisade för hwad han uppburit, rynkade kyrkoherden på ögonbrynen och sade med owanligt strång ton: „hör på, min kära wåktare, jag har all anledning att anse er för en redlig och rättshaffens man, men jag får tillstå, att detta förhållande med fattiggubben förefaller mig ganska besynnerligt. Har jag icke sjelf med egna ögon sett, huru folket hoypals stått om söndagarna kring fattiggubben och ordentligen trångts, hwem som för skulle hinna lägga dit sin slant, och likwål, när ni redowisar för hwad som inslutit, påstår ni er ha fått på hela månaden några skillingar blott. Hwad skall jag tänka derom, min kära kyrkowåktare? Lås och lucka äro, som ni sjelf säger, ofskadade, och likwål ser det ut, som wore här stöld begången.“

Man kan föreställa sig, att wåktaren wid detta tal blef illa till mods. Han insåg att kyrkoherden hade fullkomligen

rätt, men han begrep tillika, att misstanken för tjufnad närmast skulle falla på honom sjelf, som hade nyckeln om händer. Han wiste derföre ej annat råd, än föreslå, att nedtaga fattiggubben, undersöka honom mycket noga, ändra hans lås och banda honom med jern, wårre än en lifstidsfånge. Detta förslag gillade äfwen kyrkoherden och man beslöt att påföljande måndagsmorgon anställa en noggrann besigtning med fattiggubben.

Emellertid när wåktaren kom hem till sig, kunde han ej underlåta att yppa sina bekymmer och pastorns misstankar för wåktaremor samt berättat för henne, huruledes man i morgon skulle syna fattiggubben. Händelsen fogade dock ej bättre, än att Puu-Pietari råkade sitta i en wrå af stugan och skrapa grötgrytan, när detta talades far och mor emellan. Strax blef den gamle skålmén i sin tur illa till mods och tänkte wid sig sjelf: om man nu noga undersöker fattiggubben, så hittat man wäl slutligen min lönnlucka och så begriper hwar menniska, att det är jag, som tullat gubbens innanmåten. Nej, här är intet annat råd på, än genast i natt gå till kyrkan, bryta lös fattiggubben från wäggen, bära honom till skogen och i största tysthet göra en brasa på honom. Då tänker jag det skall wara slut med alla besigtningar, och hwen kan' bewisa att det är jag, som mördat fattiggubben.

Puu-Pietari war ej heller sen att utföra detta sitt argliga uppsåt. Så snart natten inbrutit, smög han sig ut, försedd med en yxa och en kofot, hwarmed man plår bryta ut jern, samt begaf sig till kyrkan. Det war wid nyårstiden, således midt i wintern, och så kallt att det sprakade i knutarna och snön knarrade under fötterna på den gamle bostaden. Puu-Pietari lät sig likwål icke förfråcka, utan wandrade på. Det enda som bekymrade honom war att det just råfode wara fullmåne då; men han tröstade sig med, att nattetid inga menniskor skulle färdas på wägen i denna köld, och desutom forober just nu öfwer månen några swarka moln.

När Pietari kommit till kyrkan och ingen lefwande warelse syntes i hela nejden, började han hurtigt sitt nattliga arbete. Det kostade ej liten möda att lösbryta de starka jernband, som fasthöllo fattiggubben wid kyrkwäggen, men det war ej första gången Puu-Pietari haft sådant arbete för sig, och derföre lyckades det honom slutligen. Wål tjugu gånger hade han blåst i sina frusna händer, när jernbanden ändtligen lossnade, och utom sig af iswer och förnøjelse grep han nu fattiggubben hårdt i nacken, rustade honom ett par gånger och störtade honom derpå burdus ned från kyrktrappan, i mening att sedan slåpa honom till skogen och nedgråfwa honom i snön, tills han

wid påfligt tillfälle kunde lägga torra qwistar omkring honom och göra en brasa på alltsammans.

Fattiggubbens tillwarelse hängde således på ett hårstrå. Men en oförmodad händelse räddade honom.

Puu-Pietari stod just i begrepp att sjelf nedhoppa från kyrktrappan, för att fullborda sitt elaka uppsåt, då han till sin förskräckelse hörde steg af kommande menniskor knarra på den nära landsvägen. Till råga på misödet gick månen i det samma ur molnet och lyste med sitt klara hwhita sken öfwer kyrkan och vägen och skogen och hela det wintriga snöklädda landskapet widt omkring. Hvad skulle nu Puu-Pietari företaga sig? Springa sin väg? ingalunda, han skulle då genast upptäckts. Krika sig ned och krypa bakom kyrkmuren? Ja, det hade kunnat låta göra sig, om fattiggubben stått qwar på sin plats. Men nu låg han med näsan platt i snödrifwan bredwid trappan och, när månen sken så klart, måste man från vägen wid första ögonkastet upptäcka att fattiggubben war sin kos. Pietari wiste i hastigheten ej bättre, än att ställa sig sjelf på fattiggubbens wanliga plats uppå trappan och, likasom han, sträcka ut handen mot landsvägen. Stor sak om kostymen ej är precis lika, tänkte skälmen inom sig; det är ändå ej så ljusst, att man urskiljer det från vägen, och jag agerar fattig-



gubbe ett par minuter, tills de der junkarena passerat i allsteds ro förbi.

Alltså klef Puu-Pietari upp på fattiggubbens plats och stod der kapprak, orörlig och trådaktig, alldeles som hade han varit sina egna händer verk.

Men junkarena på vägen woro twenne rymmare från Korsholms häkte, hwilka färdades så här sent nattetid, för att ej komma i obehaglig beröring med lånsman och fångföraren. De woro just stadde på en upptäcktsresa framåt kyrkobyn, för att undersöka lås och bomar i ett och annat af böndernas wisthus samt möjligen knalta sig till någon hyggelig färskinnspels, ty man är ej fritagen från att hungra och frysa för det man är rymmare. Wid det de nu passerade förbi kyrkan i månfenet, warseblef den ene af dem Puu-Pietari på kyrktrappan och tog honom ganska riktigt för en fattiggubbe, som meningen war. Passpå! sade han åt sin kamrat, der står en fattiggubbe, och efter det nu är så godt tillfälle, så tycker jag att wi kunde gå och knipa hans pengar förrän wi begifwa oss till byn.

Sagdt och gjordt, den andre fann förslaget godt, och strax styrde de båda skålmarne sin kosa rakt till den tredje skålmnen; Puu-Pietari hisnade och häpnade, när han oförmodadt befann

sig i så godt sällskap. Han tog för afgjort att man upptäckte hans knep och kom för att gripa honom, men så stor var hans förskräckelse, att när han wille springa sin wäg, nekade fötterna sin tjänst, och så hände att han blef qwarstående kapp- rak, orörlig och trådaaktig som förr. Rymmarne å sin sida anade intet oråd, utan satte sig ned på trappan för att pusta ut och öfwerlägga om bästa sättet att komma åt fattiggubbens penningar.

„Här står han, den snåla kanalsjen, sade den ene, och skäms ej att år ut och år in stjåla hederligt folks penningar,“ och dermed syftade han på fattiggubbens tiggeri, men Puu-Pietari tog det åt sig och darrade i alla leder både af rådsla och köld.

„Ja nu skall det ock bli slut med honom, genmålde den andre rymmaren. Måntro wi börja med att hugga hufwudet af honom?“

„Jag tänker, swarade kamraten, att wi först hugga benen af honom och sedan hacka honom i små bitar, (Puu-Pietari tog det allt åt sig).

„Det kan wara nog, menade den andre, att wi först ta upp magen på honom och sedan bränna upp honom,“ (Puu-Pietari tyckte sig redan känna en försmak af det öde han sjelf ämnat fattiggubben).

„Låt oss gripa den rackarn i kragen,“ sade den förste, och derwid kastade han försmådligt sina stelfrusna skinnhandskar i ansigtet på den förmente fattiggubben. Afwen denna smålek höll Puum-Pietari tålmodigt till godo. Men nu grep den ena rymmarn belåtet i kragen och den andre lyftade yran, för att slå till. Då kunde Puum-Pietari ej längre uthårda med sin roll, utan började spjerna med händer och fötter samt satte till att gallskrika, så det ekade i hela nejden widt och bredt omkring. Detta åter war för rymmarne högst oförmodadt. För hade de wäntat att kyrktuppen skulle gala, än att fattiggubben skulle sparka omkring sig och skrika. De kunde ej annat tro, än att här war å färde ett grufweligt spökeri och att hin onde i egen person farit i fattiggubben, för att anamma dem midt under deras nidingsdåd. De upphåfde nu i sin tur ömkeliga nödrop och sökte att komma sin kos det fortaste de kunde, men det lyckades ej bättre, än att hela sällskapet i största willerwalla ramlade ut för kyrktrappan, och der lågo nu alla tre skälmarne öfver hwarandra i snödrifwan, skrikande och spjernande — Puum-Pietari i den tron att man wille gripa honom på bar gerning och göra af med honom, rymmarne åter i den förmodan, att sjelfwa afgrundens furste låg i lufwen på dem.

På sådana tankar kommer man när man har ett ondt samwete.

Nu fogade lyckan så förunderligt, att länsmän i socknen  
 just samma aften fått spaning uppå att de båda rymmarne  
 skulle finnas i nejden, och som han war en nitisk man, hade  
 han i all tysthet begifwit sig på ströftåg till natten, i den rik-  
 tiga förmodan, att skålmarne den tiden skulle wara i rörelse.  
 Det pågafde ock så särdeles wäl, att han, med ett par handfasta  
 karlar i sällskap, råkade färdas wägen framåt till kyrkan, när  
 han hörde det besynnerliga skrikandet, som gjorde ett så sällsamt  
 afbrott i winternattens ödsliga stillhet. Strax flyndade han  
 till stället, efter han ej kunde annat tro, än att banditerne öf-  
 werfallit någon fredlig innewånare i byn. Men hans förun-  
 dran blef icke liten, då han i stället fann de tre skålmarne på  
 det ursinnigaste luswas och brottas i en hög wid kyrktrappan,  
 och han war ej heller sen att göra ett hastigt slut på deras  
 streid. Rymmarne kände han genast igen och låt så stadigt  
 basta och binda dem, att ingen fattiggubbe i werlden behöfde  
 widare frukta för deras besök. Puu-Pietari war han i början  
 böjd att anse för en hederlig karl, som blifwit oskyldigt öfwer-  
 fallen, men den stackars inhysingen, som allt war i den tron,  
 att hans skålmstycke war upptäckt, började så ömkeligen bedja  
 om nåd och misfund, att länsmän drog öronen åt sig och tänkte:  
 den der har wißt ock någon trasa i byket. Och ganska riktigt  
 när länsmän med strånga ord begärde få weta hwad Puu-

Pietari gjorde så här dags wid kyrkan, så bekände den gamle skalken sitt arga suffens med fattiggubben och lofwade, för att slippa fästning och spö, hela sin samlade skatt till ersättning åt de fattiga.

Och härmed är historien om Puu-Pietari slut. Men fattiggubben blef ännu samma natt inburen till kyrkowåktaren samt noga synad och omlagad, så att ingen mera kunde olofligen tillegna sig hans rikedomar, hwarefter han ställdes på sitt ställe igen. Hwarothen som far förbi Lochteå kyrka kan ännu se honom på hans gamla plats wid kyrkodörren. Han ser dock, som sagdt war, numera mycket gammal och glämig ut och nåsan den är för ewigt sin kos, såwida man ej en wacker dag skickar honom till kliniska institutet i Helsingfors, der doktörerna göra nya näsor, precis som andra menniskor göra lertuppar och sockerdockor.



#### 4. William Sellsing och hans fatt.

En saga för små barn.

Wet du, mitt lilla snälla barn, hvar London ligger? Om du läst geografin, så wet du att London är en stor stad, hufvudstaden i England, och har du ej ännu läst så långt, så bed att din mamma eller pappa är så god och wisar dig på kartan hvar England är beläget, med desß stora granna hufvudstad London.

Efter nu London är en så stor stad, så måste der ju också bo många tusende menniskor, och ibland så många tusende menniskor måste då finnas flera hundra små fattiga barn.

Tänk dig då, min lilla wån, huru många af dessa små barn, som ha så fattiga föräldrar, att de ej kunna ge dem kläder och mat, och huru många stackars små, som måste irra omkring utan taf öfwer hufvudet och skulle wara så oändeligen glada, em de hade en bit bröd, en enda bit torrt bröd, sådant som du ofta ej alls will åta! Och du, som har så mycket, mins du, hur du många gånger bedt af din mamma att få sockerbröd eller något annat godt, och då din mamma nekat



William och hans katt.



Ilia, Milia och Emilia.



Karhu-Tapani finner Autio.



Autio's sista bön.





dig det, har du wisat dig misnöjd och ledsen, liksom hade man gjort dig illa och varit orättwis emot dig. Men du skulle bara försöka hwad det är att wara hungrig och ej ha mat; wara törstig och ej ha dricka, frysa och ej att något att värma sig med, wara ensam och ej ha någon som håller af sig! Det allt få de små fattiga barnen göra, och wet du, det är ej för roligt!

Jag will nu berätta för dig om en liten fattig gosse, hur han slet mycket ondt, om du lofwar att alltid wara snäll mot sådana små barn, som gå omkring och begära af beskedliga menniskor en bit bröd, och om du lofwar att helst ge dem ett wänligt ord, om du inte har annat att gifwa dem.

Den lilla gossen jag wille tala om hette William Sell-sing och hade hwarken pappa eller mamma, ty de hade båda dött då han war helt liten. Han hade ochså ingen annan menniska i hela wida werlden, som brydde sig om honom. Det blåste mycket kallt och den stackars William satte sig på trappan till ett stort hus och gret bittert, ty han hade ej annat än den kalla marken att sofwa på och intet en bit bröd att äta till qwällsward. Till på köpet war det julafton, då alla menniskor äro glada och alla goda barn få julklappar. Och det började redan mörkna. Alla som hade ett hem, skyndade

sig dit, för att värma sig wid en god brasa, äta lutfisk och gröt, få vackra saker till skänk och sedan somna godt på en mjuk bädd. De sågo ej den stackars goßen, som, alldeles stel af hunger och köld, satt hopkrumpen i ett hörn af den stora stentrappan och ej vågade bedja om en allmosa, emedan han tänkte för sig sjelf, att ingen skulle höra honom eller bry sig om att stadna för att ge honom ett godt ord till tröst. Han knäppte ihop sina händer och bad att Gud, som är alla små barns fader, skulle förbarma sig öfwer honom och skicka någon god meniska att hjälpa honom, på det han ej skulle frysa ihjäl på sjelfwa den långa kalla julnatten, då Jesus blef född till werlden, han som håller så mycket af alla fromma barn.

Snarpt hade han slutat bedja, då han såg en liten katt komma springande genom den stora porten till huset. Den lifasom gaf sig sjelf till julklapp, den hoppade upp i Williams knå, den smekte honom så wänligt och låg helt stilla, då han med sina stela händer strök desß warma rygg. William lutade sitt ansigte mot den wänliga lifen och stora tårar rullade ned på hans tröja; det gjorde hans hjerta godt att en enda lefwande warelse fanns som brydde sig om honom och som tycktes hålla af honom denna qwäll. Men hwad kunde wäl den stackars lilla katten hjälpa honom? An sen då; han war min-

sann glad att ha helst en liten katt till sällskap, då han skulle sitta den långa mörka natten ute på gatan.

Så hade han suttit en stund med fisken i sitt knå, då den helt hastigt hoppade ned på gatan och började gå in tillbaka genom porten. Tänk om jag skulle följa med, sade William för sig sjelf. Kanske den gode Guden har skickat den lilla snälla fisken att föra mig på ett warmare ställe, der jag kan få taf öfwer hufwudet. Strax steg han upp och började följa katten in på den stora rymliga gården. Lilla fisken sprang så lätt förut uppför en trappa, som ledde till en wind, och William gick sakta efter. Väl stannade han ibland och tänkte: männe det är rått att jag går hit, kanske tar man mig för en tjuv och för bort mig, och så måste jag ändå gå till min gamla plats på gatan. Är det ej derföre bäst jag går dit förut? Och så ämnade han wända om tillbaka. Men så hörde han i det samma hur den lilla fisken sade: „jam! jam!„ och se det gick William till hjertat, så att han stannade qwar och kastade sig gråtande ned bredvid katten, ty man skall weta, att Jam! hade hans mamma ofta kallat honom då han war barn, — det war bara ett kortare ord i stället för William — och nu tyckte han sig höra hennes wänliga röst och blef derföre utan betänkande qwar.

På vinden, der William befann sig med sin lilla mis, war en hop mattor, som domestikerna qwarlemnad; dem bredde William ut på golfwet och lade sig helt förnöjd, ty på länge hade han ej legat så wäl. Och så beslöt han inom sig att om morgonen gå upp i köket, för att säga att han sofwit der, ty han wille ej för allt i werlden ha på sitt samwete att ha stulit sig in utan luf. Lilla misen kröp så wänligt intill honom, och lade sig i ring bredwid honom. Han åter lade sin arm omkring henne och så somnade båda godt.

William måste ha waknat bra sent på jultmorgonen, ty solen kastade redan sina klara strålar in genom ett litet fönster på vinden, så det just såg helt trefligt ut. William tittade efter sin lilla kamrat, men den war långesedan borta. Det är bra, tänkte William, att ingen ännu warit upp på vinden, annars skulle de wist ha wäckt mig. Och så trippade han ned för trapporna för att säga åt tjenstfolket att han sofwit på vinden och tillika be om något att äta, ty ni mins ju att han somnade utan mat.

Så hände sig nu, att William kom in i sjelfwa köket, der man allt ännu hade kaffepannan på spisel. Der såg han till sin glädje lilla misen muntert komma springande emot sig. Hwad den war söt, det såg han nu först wid full dager. Det war den allrawackaste lilla kisa som William nån sin sett, den

hade en swart ring kring halsen och alla fyra fötterna woro hwita och sågo så hjertans fina och snygga ut, och swart och hwit war den på ryggen och långa mjuka murrhår hade den.

Hushållerstkan kom just ut i köket då William inträdde. Så fattig William war, hade han likwål lärt att bocka sig. Det gjorde han strax mycket höfligt och bad madam för'åta att han varit nog djerf att utan låf lägga sig på winden; det skulle han ej göra mer, om madam förbjöd. Jaså, tänkte madam, och som hon war en hjertans god och wänlig menniska, så såg hon nog på Williams ögon att han war en beskedlig goffe, och derföre, sade hon, förlåt hon honom gern. Men, frågade hon strax derpå, har du då inga föråldrar, som kunna wårda dig och skaffa dig mat och kläder? William berättade då at hans pappa dött då William war mycket liten, och att hans mamma sedan med mycken möda kunnat ge honom mat, men ändå lärt honom låsa. Sedan, då äfwen hon dog af sorg och brist och han war bara åtta år, hade han ej haft någon menniska, som wårdat sig om honom. Stackars lilla goffe, sade den goda hushållerstkan, du skall få sofwa och bo der uppe på winden, om du uppför dig beskedligt. Se här har du ett par duktiga smörgåsar, jag menar att de smaka dig bättre än konfekt. So men, swarade William, och började mugga af alla krafter.

Således blef William qwar, hjelpste till allt hwad han kunde, sopade, blankade stöflar och skurade knifwar, fick sig derföre alltid mat af den goda madam och gick sedan nöjd uppå vinden med sin lilla katt, som nu mera aldrig wille skiljas ifrån honom. Det är ochså wist att William alltid tackade Gud för det han kommit till så goda menniskor, som wille honom så wäl.

Så hade ett år förflutit. Gårdsägaren, hos hwilken William bodde, war en rik köpman och hade nu utrustat ett stort skepp, som skulle gå till Polynesian. Han lät säga åt allt sitt gårdsfolk, att om de wille skicka med skeppet antingen kläder, böcker eller husgerådsaker, som ej fanns uti det landet, så kunde de kanske förtjena derpå en hel hop pengar, om skeppet lyckligt komme hem igen. Då skall man tro att alla skyndade sig och skrapade ihop nästan allt hwad de ägde och skickade det ombord, för att affändas till Polynesian. Nå William, sade de, har du intet något att skicka? Hwem wet, kanske kan ochså du förtjena pengar. Men den stackars gossen swarade bedröfwad: jag har ju ingenting annat än min lilla kisa, och den håller jag så mycket af, att jag inte kan skicka bort den. Åh skicka du! sade alla, du får wäl en annan kisa i stället! Och skeppsfolket, som hörde att William hade en katt, tog den nästan med wåld ifrån honom, fast han gret och ej wille släppa

sin äfkeling. — Så for då skeppet af, men William smög sig på sin wind och gret, ty han hade så ledsamt efter den lilla snälla fisken, som warit hans enda sällskap och den enda som höll af honom på hela jorden. Då han somnade om qwåtlarna, saknade han sin warma wänliga kamrat med des mjuka pels, och då han wakenade, kom misse ej mera så gladt hoppande till honom, och ströf sig så wänligt emot honom som den brukade. Man kan wäl tänka, att William hade mycket ledsamt och ångrade att han ej bad sjöfolket ge fisken tillbaka, sålänge den ännu fanns i hamnen.

Twå år hade förgått. William war nu i sitt 13:de år och hade wuxit mycket, men ingen fiska hade han tagit i stället för den förlorade lilla katten. Han bodde på samma wind och hade nu blifwit ett slags betjent, som passade upp wid kontoret, och war mycket omtyckt, ty han war alltid willig och ordentlig och gjorde ingen menniska emot.

En dag hände sig att hans husbonde låt kalla honom till sig på sitt eget rum, med tillsägelse att han hade något att tala wid honom. William, som ännu aldrig talt ett ord med sin herre, och desutom kände honom som en mycket strång och stråf man, blef wid detta budskap så illa till mods, att han bleknade och tänkte wid sig sjelf: hwad har jag' arma gosse nu gjort, då min husbonde låter kalla mig, han som aldrig ens

fett på mig, då jag någongång mött honom i kontoret? Swart skall jag taga vägen? jag vågar inte wisa mig för honom, jag kan intet möta hans strånga blick. Jag måste bort — bort igen utan hem, måste söka mig en wänlig menniska, som tar mig till sig liksom den goda madam här gjorde. Men jag har ju ingenting ondt gjort, hwarför fruktar jag? tänkte han. Männe jag skall gå? — Och redan satte han handen på låset, men då waknade åter hans barnsliga fruktan, och han ryckte handen bort, som hade han brännt sig, och sprang som en jagad hare långt ut på gatan. Så han sprang och sprang utan att stadna, ända tills han slutligen uttröttad nedsatte sig på trappan till en stor kyrka.

Det war en söndagsmorgon; folkklar och wacker. Folket skyndade sig i kyrkan innan sammanringningen skulle ske, för att bättre få plats, och William satt der modfåld och tankfull och wiste ej hwad han borde företa sig. Han ångrade att han sprungit bort som en förbrytare, utan att säga farwål åt någon, och folket der i huset hade ju ändå alla varit så goda emot honom. Han riktigt trätte på sig sjelf. Swart skall jag nu wända mig? tänkte han; wända om tors jag ej. Nu då min husbonde så länge wäntat mig, skall han säkert med strånghet förebrå mig min försumlighet och kanske födra mig på porten. Ack du stackars dumma William, hwarför lydde du inte strax



din herres bud?) Och stora tårar började rinna utför hans kinder.

I detsamma började klockorna att ringa i tornet. William torkade sina tårar och lyfnade. Han tyckte sig höra den wackeraste musik och klockorna ljödo så herrligt som sånger, och han hörde liksom röster af andar, hwilka blandade sig med klockornas ljud. Tytt! tänkte han, hwem ropar mitt namn? Ty klockorna sjöngo: bong! bong! Sellsing wänd om! Lord Major i London!

Skall jag wända om? ropade William. Jag hörde ju tydligt dessa ord: Sellsing wänd om! Lord Major i London! och det war bestämndt klockornas klang. Ja, jag wänder om! skrek William. I ögonblicket war han på fötter, och sprang af alla krafter, utan att hwila, förrän han war i tamburen till sin herres rum. Här måste han litet hämta andan, ty annars hade han ej fått fram ett ord efter det håstiga springandet.

Nu kände William ej den minsta rådsfla, öppnade frimodigt dörren och steg in till sin fruktade herre. Swarför har du låtit mig wänta så länge? sade husbonden. Blosfande röd af blygsel, men uppmuntrad af den wänliga tonen i sin herres röst, swarade William uppriktigt att han ej wågade komma,

emedan han fruktat förebräelser för något fel, och att han först efter långt betänkande wågade sig in. Du behöfwer ingenting frukta, sade husbonoen wänligt, jag har twertom alltid varit nöjd med dig och funnit dig wara en ordentlig och lydig goffe; ett sådant uppförande blir aldrig utan belöning. Kan du gifva, min goffe, hwarför jag låtit kalla dig? jo, för att säga dig att du blifwit rik. — Jag rik? frågade med största förundran wår lilla William, som trodde att han ej hört rätt. — Ja du just, sade leende den goda herrn. Du mins wål att du för två år sedan skickade din lilla katt med mitt skepp till Polynesien. Jag har i dag haft bref, hwaruti man underrättar mig att du har en betydlig summā penningar att lyfta för din lilla katt, som blifwit såld i det främmande landet, eller rättare bortbytt emot guld, hwilket min skeppare här låtit förwandla i penningar, för att af dig begagnas. Jag will nu blott fråga hwad du ämnar göra med din rikedom och om du will låta den innestå hos mig och uppbåra räntan deraf ärligen till dina egna behöfwer.

Der stod nu William som fallen från skynna. Att ifrån en fattig goffe, som ej ägde så mycket som ett halmstrå, med ens blifwa ofantligt rik, det war något som hade kunnat förbrylla en mindre oerfaren goffe än han. Och så stod han som en bildstod och stirrade på sin herre, liksom hade han ej förstått

ett ord af allt hvad denne hade sagt. Slutligen hämtade han sig så mycket, att han kunde be sin herre wara så god och ställa om den saken som han för godt funne, och i det han påminste sig sin stackars mamma, som alltid måste strida emot brist och nöd, utropade han med tårarna i halsen: *Uck om min mamma nu hade lefwat!*

Hans herre rådde honom nu att använda en del af den årliga rântan på penningarna till underwisning, och lofwade att ta honom på sitt kontor, så snart han gjort tillräckliga framsteg för att kunna motswara de fordringar man brukar göra af en skicklig handelsbokhållare.

Strax skyndade han uppå sin wind, för att för sig sjelf få tänka på lyckans omwexlingar. Det war hit som hans lilla kisa förde honom först då han war nära att dö af köld på gatan, och nu war det hans lilla kisa som skänkt honom en så ofantlig förmögenhet. Han kastade sig på knä och tackade Gud, som styrkt och ledt allting så underbart, och bad att han aldrig skulle bli högmödig öfwer sin lycka, utan alltid komma ihåg den aften, då lilla kisen förde honom in i detta hus som en utfattig och hungrig gosse.

Men nu will ni säkert, mina små barn, weta hur det gick till att William blef så rik; det skall jag och så berättat er.

När kapten Smith kom till Polynessen med sitt stora skepp, wäckte det en serhörd förundran hos allt folket der, ty de hade aldrig sett fartyg förr och aldrig gjort sig begrepp om att stora hus kunde flyta på watten. De sprungo som tofiga till stranden, för att se på det miraklet, och så kom underrättelsen om skeppet äfwen till Kungens öron. Kungen lät bjuda kapten Smith till sig på middag, ty han wille höra tala om det land der de bygde sådana hus, som kunde fara på watten. Kapten Smith kom äfwen, och förundrade sig i sin tur öfwer att på middagsbordet bland många präktiga saker af klaraste gull äfwen finna små trådklubbor, en wid hwat kubert; han kunde ej begripa hwartill de skulle tjena. Men knappt hade man satt sig till bordet och börjat äta, förrän han nog märkte att klubborna woro högst nödwändigas, ty en sådan mängd små möß iafunno sig nu på bordet och wille äta med gästerna, att om dessa ej haft sina små klubbor att döda de nåsvisa djuren med, så hade de ej fått äta en munsbitt. Det här är både tofigt och löjligt, tänkte kapten Smith. Hur hänger det här ihop?, frågade han. Ja, swarade Kungen, hwad skall man göra, de mößen äro en sådan landsplåga här hos oss, att jag wille ge halfwa mitt rike åt den som kunde laga mig frei från dem. Är det intet annat? sade kapten Smith; om Ers Majestät tillåter, skall jag skaffa bort alla dessa odrägliga kråk.

Kungen blef mycket glad, det kan man wål tro, och lofwade att om det lyckades kaptenen att utöda mößen, skulle han få en hel ö till betalning och allt det guld som fanns i skattkammaren. Åhå, tänkte kapt. Smith och skyndade sig på skeppet, tog så Williams katt med sig i land och förde den till Kungens bord. Snapt hade han släppt katten på golfwet, förrän alla möß, wist flere hundra, störtade ned från bordet döda af förskräckelse, och under hela tiden katten war i salen wägade sig intet möß upp på golfwet. Detta såg Kungen och hans folk och förundrade sig högeligen och låto genast åt kapt. utbetala allt guld som fanns i skattkammaren samt gaf honom den omtalade ö:n med allt hwad dertill hörde både folk och få. Aldrig här i werlden har en katt blifwit så wål betald. Sedan kapt. Smith sålt sin last och alla de kläder och grannlåter, som han hade med sig, seglade han derifrån hem till London igen och lilla kisten blef i Polynesien, och det är wist, att der såg man aldrig några möß mera och behöfde aldrig några klubbor wid bordet.

Så war då William tillika ägare af en stor ö i granskapet af Polynesien. Han läste och skref och räknade med otrolig flit, och blef efter några år förnåmsta bokhållare på den rike köpmannens kontor, ja för att jäga rent ut, så blef han slut-

ligen gift med sin husbondes dotter, en mycket söt och snäll flicka. Hvem kan då mera undra uppå, att när den rike köpmannen några år derefter dog, William Sellsing blef hans arfwinge och efterträdare samt slutligen en rik och mäktig man?

Men att vara rik, det är långt ifrån att vara det bästa och lyckligaste på jorden. Att vara en gudfruktig och ädel man, som lefwer rättshaffens och gör sina medmenniskor godt, det är något mycket mer, än att blott vara rik. Och en sådan man war William Sellsing. Alla sina rikedomar värderade han blott derföre, att han dermed kunde uträtta stora och nyttiga ting, hvaraf hela hans fädernesland drog winst och fördel samt hvarigenom tusende goda menniskor fingo tillfälle att med arbete förtjena sitt bröd. Tsynnerhet wisade William Sellsing mycken ömhet och kärlek för små fattiga barn, som icke hade far och mor och måste hungra och törsta i sin stora öfvergifwenhet. Dem tog han till sig, gaf dem snygga kläder och tarflig mat, lät dem gå i skolan och drog försorg om att de aldrig mera behöfde lida nöd, såvida de wille vara arbetsama och ärliga. Och då, när den rike Herr Sellsing ibland besökte skolan, der flere hundrade sådana små barn på hans bekostnad underhölles, brukade han gerna dröja öfwer aftonbönen och innerligt tacka Gud, såsom alla de små barnen gjorde.

Sedan när bönen war slut, hände wäl ock ibland att han satte sig ned bland barnen och berättade för dem huru han och så en gång hade warit fattig och wärnlös liksom de, och huru Gud, som är de öfwergiftnas far, skickat goda menniskor till hans hjelp. Derföre, brukade han då säga, skall man aldrig tänka att Gud förglömer ett litet barn, som rått innerligt ber om hans hjelp. Guds wågar äro underbara och wisa; han wet wäl bäst huru han skall förörja de som hålla honom kär.

Ryktet om William Sellings ädla handlingar kom slutligen till Kungens af England öron, och Kungen, som wille på ett rått utmärkt sätt wisa denne redlige man sin nåd, gjorde honom till Lord Major i London, hwilket är den högsta hedersplats, som en borgare i den stora staden kan blifwa utnämnd till. Så besannades då hwad flockorna en dag klingat i Williams öron; Sellings, wänd om! Lord Major i London! och det är wist, att hade William icke den gången lydt flockornas wänliga röst, så hade han aldrig blifwit hwad han sedan blef.

Men än en sak måste jag berätta er. På den rike Herr Sellings skrifbord såg man bilden af en liten swart och hwit fisk, huggen i marmor. Det kan ni wäl gissa, att han dermed wille hedra minnet af sin lilla fåra katt, upphofwet till

all hans rikedom. Så skall man vara tacksam som William war. — Och det är wäl möjligt, att någon af er i en annan bok låst sagan om en dylig katt, som såldes för mycket pengar; jag will minnas det. Men det kan ni wara säkra på, att det war ej samma fisk, som Williams, ty Williams, den war swart och hwit, den.



Kärlek om William  
 den till kungens af England tron, och kungens som ville ha  
 ett stort utmärkt hat till henne och till hennes  
 honom till kungens tron i London, hvilket är den bästa be-  
 stämningen som en borgare i den stora staden kan gifva ut-  
 nämnda till. De bestämningen på hans staden en den stund  
 i William den kungens tron, som han om i kungens tron  
 i kungens tron, och det är wäl att säga att William är den som  
 den stora staden utmärkt hat till honom, som han om i kungens  
 tron som sedan det.  
 Men in en så mäst jag berättar. De berättar om  
 William, hvilket jag man till en annan stund och som  
 till kungens tron i London. Det kan ni wäl gifva ut-  
 nämnda till. De berättar om den stora staden, hvilket jag



## 5. Swalan från Egypti land.

Har någon sett den lilla stugan borta wid landsvägen, den  
der med rödmålade wäggar och hwhita fönsterposter och en liten  
farstugugwist med tak öfwer? Den ser så treflig ut och der bo  
wist goda menniskor. Utanföör wid wägen står ett högt lum-  
migt träd, i hwilket alltid fåglar sjunga och hwars doft är  
så ljuflig om wären, att hela nejden fylles deraf. Det wore  
roligt att weta hwems den stugan är; männe sagan kan säga  
det? Jo men, det är mycket möjligt att den kan.

Man skulle knappast tro att den stugan är så gammal som  
den är. Men ung är den inte, det är wist bra många år se-  
dan der bodde en gammal gumma som hade tre små flickor, af  
hwilka den äldsta hette Lia, den mellersta Milia och den  
yngsta Emilia. Kuriösa namn den gumman gaf sina flickor!  
Hwad männe den fjerde skulle hetat, om det funnits en till?

Jag tycker det kan göra öf detsamma. Alltnog, de tre  
flickorna woro snälla, lydiga och goda barn, som aldrig gjorde  
sin mor emot. Då kan det nästan wara detsamma, om de hetat

fast Gräsgröna, Hallonmaska och Takdroppa. Namnet gör ingenting till saken och den är wißt en narr, som gråter för det hon heter Stina eller Susanna. Vara man är god och from — se det är knuten och då pryder man sitt namn.

I stugan bodde ännu en femte person, och det war en swala. Hon hade sitt lilla hushåll för sig sjelf under takåsen och bodde det hyresfritt hela sommarn om med sina ungar, men till wintern gjorde hon långa utrikes resor, och på dem for hon hwarcken i kurlåda eller suslett, ej heller behöfde hon packa in sina saker i kappsäckar och hattaskar, utan hon for med pilens hastighet af på sina swarta glänsande wingar och jag wille se den skjutshåst, som kunnat trafs wa i kapp med henne. Det skedde alla år och på samma tid. Och likwål sade ingen åt henne: res af nu! Men hon wißte det wäl, när hösten kom, och flickorna wißte det ochså ganska wäl, ty de höllo alla af den slitiga wackra fågeln. Hwem skulle ochså ej hålla af en swala? Det är den oskyldigaste wackraste fågel på Guds gröna jord, och den som gör en swala ondt, han wore wård att doppas i tjära och wältras i dun och stickas ut till spektakel för hela werlden.

En dag i september månad, när asp och rönn började gulna och molnen samlade sig tjocka på himmelen, sutto de tre flickorna

på lilla bänken i farstugugwisten och sade till hwarandra: i dag reser swalan bort.

Dwirr qwirr! det är också meningen, qwittrade swalan, som hört dessa ord der hon satt på takåsen och pickade på ett hampfrö till resfrukost.

Men såg ofi då engång, kära swala, sade flickorna, hwart du flyger så der hwarje höst och hwar du är öfwer wintern och hwad du gör der borta i främmande land och hwem som wisar dig wägen dit och derifrån.

Dwirr! det war många frågor på engång, qwittrade swalan. Ha ni nånsin tänkt uppå, hwem som säger till blomorna om wären: wex! och till gråset på marken: gör jorden grön! Det är samma Guds goda ljuswa röst, som säger till de små fåglarna om hösten: far! och om wären: kom! Och de små fåglarna äro Guds fromma barn, de lyda hans röst och han wisar dem wägen genom oändliga rymders blå, öfwer grönskande lånder och brusande haf. Så flyga wi swalor om hösten bort, när wi höra den manande rösten i vårt hjertas djup; wi lemna vårt älskade finska land och flytta inom några dagar sina tusende mil, tills wi komma i fjerran söder till ett land som kallas Egypten.

Så ja, sade flickorna, det landet känna wi nog. Det war dit Jesus flydde med sina föräldrar undan Konung Herodes'

grymhet. Det måste vara ett skönt land, der Jesus fann en tillflykt när han war liten.

O ja, sade swalan, ett skönt, ett wälsignadt land! De höga bergen skimra af ådelstenar och guld, de rika dalarna dofta af rosor utan tal och wattenen hwimla af sällsamma djur. Ni skulle se det sköna trädet, der jag bor! Dess grönska döer aldrig bort för någon wintersnö, dess blommor dofta som ett paradís och dess frukt är konungslig. På dess grenar har jag byggt mitt bo wid stranden af den mäktiga floden Nil, der gullfiskarna blänka i wattubrynet, och derifrån flyger jag ut i den höga blåa luften öfwer de brännheta öknarna, der lejonet slämtar af törst, och öfwer de jättestora bergen i Sennar, der perlor och diamanter stråla mot dagen ur de ödsliga klyftorna.

Men hwarföre längtar du, lilla swala, åter om wären bort från detta wälsignade land?

Nej jag wet icke, men då griper mig en längtan att åter se mitt gömda, mitt dyra fosterland. Jag tänker på den lilla ensliga stugan uppe i Finland, under hwars ås jag är född och der min moder väckte mig det första frö och der hon lärde mig att flyga från qwist till qwist, när jag war liten. Och då synes mig, som wore intet land på jorden så skönt, så innerligt kärt och ljuft, som detta fattiga Finland högt upp i sin

snöiga nord, och när jag minnes deß wackra wår, deß gröna uddar och deß klara wattenspeglar — ack, då wille jag ej byta deß röda smultron mot paradiset's gyllene frukt, och hellre wille jag bo i mitt lilla torftiga bo under hyddans ås, än bland Sennars skimrande diamanter. Hur måste icke menniskorna ålska sitt fäderne-land, när sjelfwa lustens lilla swala har sin fosterbygd så kär!

Jo jo, sade flickorna och sågo funderfama ut.

Men jag glömer att jag måste resa, återtog swalan. Ha ni ej något att beställa med mig från Egypti land?

Jag skulle wäl bra gerna wilja ha en diamant från Sennars berg, sade Ilia med strålände ögon.

Och jag, sade Milia, skulle ingenting hellre önska, än en wacker guldfisk från Nilen.

Och åt mig, du kära swala, åt mig skall du hämta ett litet frö af det tråd, der du bor, sade blygsamt Emilia.

Qwirr qwirr! qwittrade swalan och flög sin kos.

Efter den dagen blef höst och regn och flask och bårspytning och korfstoppning och mycket annat som till hösten hörde. Och derefter blef det winter med snö och is och brasor och sagor och julklappar och snögubbar och kålkackar samt mycket

annat som till wintern hörde. Men derefter blef det åter wår med småtande is och sjungande fåglar och bar mark och små blyga blommor och knoppande träd och kukku i skogarna, med hwad mera som hörde till denna årstid. Den långa wintern hade gått så fort, att hwaröchen förundrade sig.

Hände sig så att Glia, Milia och Emilia åter en wacker morgon i maj sutto på den lilla bänken i farstuwisten och sade till hwarandra: i dag kommer säkert swalan.

Dwirr qwirr! der war hon redan och satt på åsen och pickade på sitt lilla frö, ty hon hade fått aptit af resan. Strax sprungo alla flickorna upp och kastade åt henne hwar sin slängkys. Har du med dig hwad du lofwade? frågade de.

Ja waferra! qwittrade swalan, och i samma ögonblick föll en stor glimmande diamant i Glia's förkläde. Den gången skall man tro hon war qwick att taga lyra. Men diamanten war så stor som den största årt, des sken war så bländande, att man knappt kunde se derpå, och det allrawackrafte kallwatten är icke klarare, än denna dyrbara ädelstens glans. Hwad den kunde wara wård i pengar, det begrepo sig flickorna ej uppå. Jag tänker de skulle förundrat sig, om de wetat att diamanten skattades i wårde till minst en half million rubel.

Se så, flickor, skrek swalan, hwad stå ni och gapa der! Fort hit med en skal watten för Milias guldfisk. Ni må tro

jag haft besvär att föra den så lång väg i ett litet hopvirket fiskonlöf med några wattendroppar uti från oasen Kordofan.

Milia war ej sen att hämta en stor glaskupa, enkom befrälld till fiskens boning. Den war bredare nedtill än upptill och hade från botten en inböjning eller ihållighet, hwari man kunde sätta blommor eller till och med en lefwande grönsiska, och det såg för behändigt ut, när fisk och fågel så förliktes under samma tak och grönsiskan pickade med sin lilla nåbb efter den blänkande gullfisken, och fisken hwiftade på stjerten och samm undan grönsiskan. Milia war alldeles förtjust, hon tyckte det war bättre att åga ett lefwande guld, än en död ädelsten.

Emilia åter satt och wäntade tyst och tålmodigt. Hon kunde wäl tro att swalan, som hade så godt minne, ej förgåtit henne, och hon mistog sig ej. Passpå min flicka! qwittrade swalan, och i detsamma lät hon falla i Emilias öppna hand ett litet grått frö, ej större än en äppelkärna. Och derpå flög hon sin kos. Nyssiska kommo de andra systerarna för att se hwad det war, och när de sågo det lilla fula frödet wid sidan af diamanten och guldfisken, slogo de till ett gapkratt och sade: det war wißt en wacker gåsiva att hämta med sig från Egypti land! Usch, lät oss ge den der usla kärnan till frukost åt hönsena; swalan har bara welat göra narr af dig, hon har nog något bättre att ge, fastän hon will retas en smula,

Emilia besinnade en liten stund hwad hon borde göra. Nej, tänkte hon, jag ger minsann ej mitt frö åt hönsen. Jag will plantera det i en burk och se hwad det blir deraf; det lik som anar mig att jag fått den bästa gåfwan af alla.

Nå nu skall ni få höra huru det vidare gick med de tre systerarna och de tre gåfworna. Glia, som fått den rika herrliga diamanten, kunde ej se sig mått derpå. Dagarna igenom betraktade hon den; om nätterna sof hon med den och drömde om den. Hon tänkte ej på något annat, hon brydde sig ej mera om hwarcken bedja eller arbeta, hon blef försumlig, wårdslös och olydig. Det wårsta af allt war likwål, att när hon blef stor, tyckte hon sig wara ofantligt rik, blef fåfång och högfärdig, gick i granna kläder och låt förstå att hon war något förmer än andra flickor. Och efter hon war rik, så funnos ochså de som smickrade henne och låtsade förstå sig i henne, för att komma åt hennes rikedom. Glia gaf många friare korgen, men ändtligen walde hon ut den wackraste och gentilaste samt gifte sig med honom. Det war en präktig löjtnant med swårtade mustacher, guld på fragen och guldwårja wid sidan. Det lefdes ett par år mycket präktigt i det unga parets hus; de gåfwo lysande baler och förde stat som furstar. Men som det allt skedde på kredit, med den rara diamanten till pant och borgen, så kom den dag, då ingen wille låna mera pengar åt löjtnanten och hans fru.



Utän i stället kom stadsfogden en wacker morgonqvist och bad tusende gånger om ursäkt att han war twungen att göra utmätning och ta både diamanten och alla de öfriga grannlätterna — och adjö med den herrligheten! Löjtnanten tog sin maths ur skolan och rymde till Amerika; Lilia åter blef mycket fattig och måste uppehålla sig med att baka pepparkakor och göra grynkorf. Ty ingenting är närmare slägt än rikedom och fattigdom, när man har ett fåfängt och slårdfullt hjerta.

Milia åter, hwad mena ni det blef af henne? Hon blef en mycket poetisk och känslöfull mamsell, som ej gjorde annat än pysslade om sin lilla guldfissh och oupphörligt inbillade sig att den war sjuk: ibland hade den lungfot och ibland kikhosta. Dessutom läste hon mycket romaner och kunde skrifa fransysk vers. Och som hon tyckte sig wara ofantligt bildad och lärdd, så wäntade hon till det minsta, att någon professor eller kanske någon biskop skulle fria till henne. Men jag skall säga att lärda män bra sällan tycka om lärda fruntimmer, och ej heller om mycket känslöfama. Och som inga andra män dugde åt Milia, så hände henne det sprattet att hon blef gammal mamsell. Nå nå, det kan man wäl begripa, att icke blef hon precis sämre för det. Det är bättre att lefwa ogift, än ha en elak man, och jag känner många gamla mamseller, som man just måste innerligen älska och högakta. Men jag kallar det

ett spratt, efter som talet går bland ungt folk. Och sannt är det, att nog tänka flickorna mycket på att gifta sig, när de bli stora. Skulle inte Milia ha tänkt på den saken, hon som andra, så hade hon ej förundrat sig, att hon blef utan fästman. Men nu begrep hon ej hur någonting så besynnerligt kunde hända.

Mången lär väl undra hvad det blef af Emilia och hennes lilla frö. Det skall ni nu få höra. När fröet legat tre månader i krukån, började man se hjertbladen af en liten ljusgrön planta. Strax wände Milia ett dricksglas upp och ned öfwer den och wärdade den som ett litet barn. Och detta lilla blomsterbarn behöfde ingenting äta, bara dricka, och dricka fick det hwar morgon, ja det allraklaraste kallwatten. Om ett halft år blef plantan så stor, att den måste få en större kruka, och efter ytterligare ett helt år war den nära tre alnar hög och då planterades den ute i mjuk trädgårdsmylla nära wägen. Der bygdes ett staket omkring, så länge werten war ung, och hwar winter måkades mycket snö kring dess rot, för att skydda den mot frost. Så blef om några år af det lilla fula gråa fröet ett det herrligaste stora träd, såsom man kan se det afbildadt på planchen. Ja det war ett träd, hwars make man här i Finland aldrig sett. Det blef så lummigt och stort, att väl tjuggummor kunde sitta och dricka kaffe i dess skugga. Dess wälluft

var så stark, att hela nejden doftade deraf, och des frukt så läcker, att en sådan knappast ses på sjelfwa Kejsarens bord. Märker ni, att den som håller af blommor och tråd, hans kärlek löna blommor och tråd tusendefallt igen!

Hwad nu Emilia sjelf betråffar, blef hon under wården om sin lilla planta god och kärleksfull åsiven emot menniskor. Hwar morgon och afton bad hon att få blifwa ett Guds barn, och hela dagen arbetade hon. Deraf blef hon glad och god och afhållen af alla menniskor. Jag will ochså tro att hon bra litet tänkte på huru hon skulle få en fåstman, men likwål, när en bra goße bad att få blifwa hennes wån, krusade hon ej mycket med den saken, utan sade strax ja, fast röd war hon ändå om kinderna som ett moget smultron. Och så blefwo de gifta, och efter som de höllo af hwarandra och fortforo att bedja, arbeta och lesa rättshaffens, så woro de lyckliga och saknade ej sin tarfliga utkomst med smör och bröd om hwardagarna och stek om söndagen. Ja, när Emilias båda systrar Glia och Milia efter några år blefwo fattiga och öfvergifna, bjöd hon dem till sig i den lilla stugan, der deras mor bott. Och när Glia och Milia sågo huru man der lesde gladt och godt under arbete och bön, blefwo de sjelfwa arbetsama och fromma och förundrade

sig mycket, att de allt dittills ej förstått, huru man skall finna den sanna lyckan på jorden.

Så gingo åren sakta bort. Ilia, Milia och Emilia blefwo efterhand gamla gummor, som klädde sig i bindmöjor och stickade strumpor åt Emilias barn och barnabarn. En dag kom jag gående landsvägen framåt till den lilla stugan. Och swalan från Egypti land war död och gamla mormor i stugan war död och Ilia, Milia och Emilia sjelfwa hade blifwit gamla och gråa i hufwudet. Men trådet, som planterades af swalans frö, det war allt lika ungt och grönt, och det doftade så utslågligt ljuft, fast det war om hösten och frukterna glimmade gula som guld mellan löfwen. Då tänkte jag på naturens ewiga ungdom, när allt menskligt åldras och förgås, och på Guds ewiga kärlek, när menskoras sinnen werla som dagens wind. Och mitt hjerta blef wekt af både sorg och glädje, ty jag tänkte uppå huru detta tråd skulle lefwa ännu hundra år sedan den som planterat det multnat i grafwens gömma, och huru Guds allwisa nåd skulle lefwa ännu mycket längre än detta tråd, ja i alla ewigheters ewighet. Det war rätt underligt att tänka derpå, och jag tror att jag gret.

Men de tre gummorna i sina bindmöjor sutto der under trådet och drucko kaffe. De winkade mig till sig och jag såg

att deras ansigten skeno af fromhet och glad förtrostan. Likasom hade de menat: hwad står du och gråter åt? Skulle wi förja, tror du, för det wi blifwit gamla och gråa och för att detta tråd skall öfwerlefwa oss? Nej nej, wi weta rätt wäl att själens ungdom kan blomstra ochså under gråa hår, när man är from i sitt hjerta och älskar Gud öfwer allting samt dernäst hwarandra inbördes. Då blir man som detta tråd: efter hwar winter, när löfwen falla af sorg, kommer en ny wår, då blommorna knoppas i hopp och glädje. Och hwad sen om wi dö? Det är icke wi som dö; det bästa af wårt wäsende lefwer och kan aldrig dö. Ty ochså wår själ är som detta tråd: ochså för den följer efter en kort winter en oförgånglig wår!

Wid det jag nu trodde mig låsa detta i gummornas anleten, hörde jag från trådet en sång, likasom af tusen fåglars qwitter. Det är möjligt att den sången icke hade ord, men likwäl förefom det mig så. Jag tyckte mig höra följande lilla wisa sjungas af fåglarnas spåda röster:

Gud signe de fåra barnen små,  
Som flitigt arbeta och gerna bedja må,  
När blommorna knoppas om wåren.

Gud signe de gamla med lockar grå,  
Som äro barn i hjertat och barnens fröjd förstå,  
När blommorna knoppas om wåren.

Ty rödaste guld och ädelsten,  
 De göra ingen lycklig, de göra ingen ren,  
 När blommorna knoppas om våren.

Men arbete, kärlek och bön och tro,  
 De bygga lifwets lycka, de bådä grafwens ro,  
 När blommorna knoppas om våren!



## 6. Sagan om Jättarne och Kung Nutio.

---

Ött ber jag dig om, min raske gose och min goda flicka! När någon säger till dig: tro icke sagorna, de äro idel dikt och ofanning! så swara du tillbaka: sagorna äro ingen ofanning, det wet jag så wist; sagorna ljuga icke.

Och när någon säger till dig: mitt barn, du skall ej inbilla dig att det nånsin funnits jättar i skogen, dwergar i bergen, wackra nymfer i källorna, små elswor i månskenet, en gammal gubbe som heter Necken wid sjöstranden och dylikt mer! så swara du åt den som säger dig det: ah, jag wet wäl att de ha funnits, fast de ej finnas nu mera, sedan människornas stora klohet och elakhet drifwit dem bort från deras fordna boningar.

Och när någon säger till dig: min gose, eller min flicka, du skall ej tro något som du ej kan begripa! så swara du tillbaka: o jag wet ganska wäl att man i werlden tror på oändligt mycket, som man ej med sitt förstånd kan förklara. Ty skulle människan kunna begripa allt, så wore hon ju Gud sjelf

och förmer än de heliga englarna, som alla dagar se Guds majestät och likväl omöjliga kunna förstå huru Gud kan vara så outfägligt herlig och stor.

Så det är säkert och wist, att mellan himmel och jord finnes mycket, som man ej kan se med ögonen eller höra med dronen eller fatta med händerna, utan endast ana och tro uppå, om man är from och god. Och derföre är det ej sagdt att man skall tro uppå alla spökhistorier och drömmar och spådomar i kort och kaffe; utan man skall tänka, att heliga böcker och många wackra sagor hafwa wist icke utan grund talat om underliga warelser, hwilka fordom bott i lusten och på jorden och i jordens innandöme, än elaka och fiendtliga, än goda och wänliga mot menniskors barn. Uck de skinnande Guds englar med sina milda blåa ögon, de som breda sina stora hwita wingar öfwer goda barns bädd, när de sofwa i nattens mörker, hwad det måste smärta dem, när barnen löna deras wälwilja med otack och icke tro på dem och icke lyda deras ingifwelser! Och de wänliga wackra féer, som bo bakom bergen i flott af glimmande kristall, och de fina silfwerhwita elfwor, som dansa i darrande månsken öfwer ångarnas dagg, hwad skola de wäl tänka om menniskornas otro? Säg, kan man inte bli sorgsen i hjertat, när man i sagorna låser om, huru millioner små underbara wäsenden, drifna af menniskors ondskå, flyttat från



trakt till trakt och slugit i duswohamnar öfwer dalar och flogar, sjungande:

D hvarför är himlen så hög

Och jorden så wid

Och otacksamheten på jorden så stor!

Men det är ej wårdt att förja öfwer hwad som warit, fastån man håller af det wackra på jorden. Låt öf derföre tala om jättarna; det är åtminstone ej något att gråta åt.

Den som ej hört det förut, han må weta, att jemte de ofynliga wackra wäsenden, som fordom bodde i blommor, berg och klara källor, funnos äfwen stygga, hiskliga och grymma warelser, widunderliga till kropp och själ samt ofta falska och elaka mot menniskorna. Sådana woro de swarta wanskapliga gnómerna i jordens djup, de gråa illisliga dwergarna, som i bergen hamrade sitt blanka guld, trollen som bodde i hålor och klyftor, men isynnerhet jättarne, om hwilka gamla sagor mycket tala. Dessa jättar hade bebott jorden alltsedan werldens första tider; de woro äldre än menniskorna samt mycket större och starkare än dessa. Men efter menniskorna woro dem i förstånd och slughet öfwerlägsna, så att jättarne måste, oaktadt all sin styrka, wika undan, draga sig till öde trakter och der dö ut, derföre hatade de menniskorna och gjorde dem allt upptänkeligt ondt, så-

som att de dånnde upp floder och sjöar, så att de öfversvämmade åkrarna, skickade björnar och wargar att uppåta boskapen på betet, lockade menniskor till sig i skogarne och pinade dem till döds samt annat mer. Men isynnerhet woro jättarne kånde som grymma menniskoåtare, hwilka ingenting smakade bättre än menniskofött, särdeles af små barn. Derföre har man många historier om goßar och flickor, som plockat bår i skogen och der gått wilse, tills de kommit till ensliga bergsklyftor och andra hemliga ställen, der strax en grufwelig jätte med långt skågg lurat på dem och gripit dem i håret samt uppåtit dem på stället, eller åtminstone sparat dem till frukost andra dagen. Och då har det wål stundom händt, att jätteslickorna och jättegummorna af medlidande gömt undan de små barnen under sångar och granrishögar samt sedan fört dem till deras föräldrar tillbaka, men det har hört till undantagen och mest har det gått så, att jättarne åtit upp de små, precis som andra bruka bita af en morot.

Det är ändå rätt bra, att inga jättar mera finnas.

Jugen lärer nu undra uppå, att mellan jättar och menniskor war en ständig fiendskap. Kom det till strid dem emellan, så slog jätten omkring sig med klippstycken och stora tråd, dem han uppryckt med rötterna; menniskan deremot brukade list och blef wånligen segerwinnare. Jag är säker uppå att ni alla ha

läst sagan om den tappre skräddaren, som slog ihjäl sju flugor på sin straps-smörgås och sedan kände uppå sig att han war född till något stort och skref på sin sköld den inskriften: sju slagne i ett hugg! Nå, då wet ni också huru han slogs med jättarna; det är en löjlig berättelse. Deraf kan man finna, att jättarne woro lika dumma, som de woro stora; sådant kan wäl hända andra än jättar här i werlden. Men efter det med deras storlek följde att de tillika woro ofantligt starka, så har det icke sällan händt, att menniskorna öfvertalat dem att hjälpa sig med åtskilliga stora och tunga bygnadsarbeten, såsom wid uppförandet af höga torn, tjocka murar, widlyftiga kyrkor och fasta flott. I Sverige wet hwar bonde, att det war jätten Finn, som byggde domkyrkan i Lund, och derom slog han wad med Sankt Laurentius, under sådana wilkor, att om den helige mannen icke wiste jättens namn när kyrkan war byggd, skulle jätten få hans båda ögon till lekaker åt sina barn. Och färdig blef kyrkan, så när som på en endaste sten, och Sankt Laurentius gick och beredde sig tåligt att gifwa sina ögon till pris, då han plötsligen hörde en jätteqwinnas waggfång:

Sof liten Sölwe, sof, sonen min!

Din fader Finn,

Han sitter och murar derofwan.

Sof, liten Gerda, skön dotter min!

Din fader Finn

Till qvällen kommer med gåsivan.

Då blef den helige Laurentius glad i sitt sinne och ropade till jätten: „Kom ner, du Finn! mina ögon har Gud bewarat.“ Och vred blef jätten, det kan man tro, och han skakade kyrkan med all sin kraft, i tanke att bryta den åter omkull, men bäst han skakade, blef han plötsligen förvandlad till sten, och kyrkan står orubblig i denna dag.

Likaså går den sägen i folkets mun, att jättarne byggt flera af de äldsta kyrkor i Finland, om hwilka man annars ej kan begripa, huru menniskohänder kunnat lyfta så ofantligt stora stenar upp på murarna. Med wisshet säger man detta om Pedersöre sockenkyrka, hwars torn är mycket högt; osagdt, huru det må wara med sjelfwa Åbo domkyrka. Den som läst sagan om Nephanut, har säkert icke glömt att detta skepp blef byggt af jättehänder. Säkert är också, att här och der på de finska kusterna finnas djupa och runda hål likasom inswarfwade i klipporna, och att folket kallar sådana till jättegrytor; fastän man har swårt! att förstå huru jättarne burit sig åt att koka i dem, om man ej will tro att de upptändt sin eld under klippan och inuti den. Dessutom ser man på flera

ställen längre upp i landet och äfwen i Österbotten nära hafstranden grufweligen stora massor af mossbelupna stenar på ett underligt sätt uppstapplade öfwer hwarandra i stora kummel, alldeles som om ett himmelshögt flott der i tiden sammanstörtat. Om så är, det må den swåra på som båttre wet; nog ser det så ut. Det är också om ett sådant wiidt och förfallet jätteslott, som wi strax skola få höra en märkwärdig saga.

Ty det war isynnerhet till den högsta nordens ödemarker, på gränsen af Lappland, som jättarne i sednare tider drogo sig undan menniskorna. Det är också der man ännu hör berättelsen om jätteslickan, som en morgon gick ut på fältet och fann en bonde som gick och plöjde. Hvad manne detta wara för en torndyfwel? tänkte jätteslickan, och derpå tog hon bonden med både häst och plog, lyftade dem helt warligt i sitt förkläde och gick hem till sin far, sågande: pappa, jag har hittat en strått! Men fadren bannade henne och sade: mitt barn, gack genast och för denna pyßling till hans ställe igen, ty dessa äro de som efter oss skola besitta detta landet. Och slickan förundrade sig.

Högt upp i nordens i den trakt, som kallas Waldamo och der Kajana stad är belägen, samt wid den stormiga sjö, som på kartorna återfinnes under namn af Uleå träsk, bodde för långa tider sedan en sinngubbe wid namn Karhu-Tapani. Till yrket

wår han nybyggare, d. w. s. han hade flyttat upp till en öde  
 trakt, der ingen yra dånat i skogen och ingen plog ristat sina  
 fåror i jorden, och der födde han sig med swedjande och jagt.  
 Tapani eller Staffan war det namn han fått i dopet, men  
 Karhu-Tapani, d. å. Björn=Staffan, kallades han, emedan på  
 hela nejden wida omkring fanns ingen björnslytt så stark, så  
 modig och så lycklig som han. 3 hundra björnar bringa  
 hade han rånt sitt hwarja spjut; ingen wiste så wål som han  
 att mellan drifwor och snår uppsöka skogens kung. Hans  
 namn war wida berömdt i skogsbygderna.

En dag hade Karhu-Tapani fått spaning uppå en af de  
 största björnars ide. Han begaf sig dit på sina skidor, helt en-  
 sam, efter sin wana, bewäpnad blott med sitt korta spjut. Midt  
 i den wildaste ödemarken wid stubben af en brusten jättefura  
 låg idet insnögadt mellan manshöga drifwor. Karhu-Tapani  
 kände sin sak; han instack i idet sitt spjut; det stötte mot nå-  
 got mjukt, och ett däft brummande hördes derifrån. Sjåga-  
 ren wiste hwad detta betydde; han samlade qwistar och gran-  
 ruskor ihop framför öppningen samt tände eld uppå dem. Luft-  
 draget dref den tjocka röken in i idet och skutligen började nalle  
 må illa deraf; han hördes ruska på sig derinne, wända sig och  
 wrida sig, tills han ändtligen med ett wåldigt rytande rusade  
 ut. Karhu-Tapani hade stigit blott ett steg till höger. Knappt

wisfede sig i öppningen björnens ruggiga hufwud, innan jägaren med båda händerna instötte sitt spjut allt intill skäftet i hans breda bringa. Det taget gör icke mången efter; men och så må man tro att det tog. Mer behöfde ej nalle; han stalp innan han ännu wisste med hwem han hade att slå på lif och död.

Karhu-Tapani beredde sig just att på en medförd kälke bortslåpa sin fiendes döda kropp, då han inifrån idet hörde ett sakta quidande. Hans förundran war icke liten, ty den tiden på året har björnen ej ungar. Man måste dock se hwad det kan wara, tänkte han, röjde sig wåg och inkröp på händer och fötter i öppningen. Snart fick han fatt i ett lefwande föremål, drog det i dagen och fann till sin bestörtning, att han höll i sina händer ett litet barn.

Det war en goffe om knappa tre års ålder, alldeles naken och darrande af köld. Huru han kommit i idet, det war för Tapani en obegriplig hemlighet, men wäl förstod han att björnen måtte ha wärmt barnet mellan sina ramar i den yppersta fall. Utan att länge grubbla på saken, inswepte den godsinte jägaren pojken i sin wadmalsjacka och förde honom hem till sin stuga, der Tapanis gumma icke war misnöjd att få en liten pojke att pyßla om, ty det hederliga folket war utan egna barn. Och så blef pilten upptagen till deras son och ordente-

ligen döpt samt derwid kallad Nutio, d. å. ödemark, till minne af den wilda ort der han blef funnen. Men wid dopet hånde något owanligt. När presten wälsignande lade sin hand på barnets hufwud, bet goßen med sina små hwaða tån- der presten djupt i fingret. Uj du din lilla spetsbof! utropade presten. Jag fruktar att pojken ej är af kristet blod; se bara hwilka huggtänder han har och märk hur han är luden öfwer hela kroppen. Hwad må det blifwa af denne pilten?

Det war verkligen så som presten sade. Lille Nutio war luden öfwer hela kroppen, som en björn; endast ansigtet war hwitt och utomordentligt wackert med stora swarta blytrande ögon. Ju större han blef, desto wackrare blef hans ansigte, men desto ludnare hans kropp. Det war något som hans fostermor omöjligan kunde wånja sig wid; det förefom henne, när hon tänkte på idet, der han fanns, som hölle hon i sina armar en björnunge i menniskogestalt. Men detta war ej det enda hon förjde öfwer. Och så i goßens lynne och wanor fanns mycket som liknade ett wilddjurs art. Han werpte med otrolig hastighet och war för sin ålder owanligt stor. Den föda han mest älskade war rätt kött af renar och lam; ja han drack deras blod. Ej under att han till lynnet war grym och wild; ännu ganska liten, stal han sig på sina små skidor ut i öde- marken och blef der hela dagen borta, till sin fostermors stora



bekymmer. Och när han kom hem, berättade han med ögonnistrande af glädje, huru han funnit bland klyftorna örnens bo eller råfwens kula och krosat deras ungar en i sänder mot klipp hållarna.

När Nutio war tolf år gammal, kunde han i styrka och wighet måta sig med en wuxen man. Det war hans nöje att klåtttra i granarna och kasta sig från gren till gren, för att förfölja ekorren. Sent om winternätterna lade han sig på lur i skogsbrynet och hade med sig en liten hund, hwilken han med hugg och slag twang att jemmerligen gnålla. Detta gnäll ditlockade wargarna, och det war Nutios högsta triumf, att då på sina snabba skidor uppnå wargen, störta sig öfwer honom, trycka honom ned i den djupa snön och kroska honom till döds, utan annat wapen än sin starka arm.

Så grym och hårdhertad den unge Nutio war, hyste han dock en stor ömhet för sina fosterföräldrar. Ett enda ord af den gamla Karhu-Tapani kunde hejda hans wildhet och för ett ögonkast af sin fostermor kunde han gå i elden. Det war blott twenne böjelser, hwilka alla föräldrarnas böner ej kunde hos honom utplåna: kärleken för ödemarkens enslighet och ett fiendtligt sinne mot både djur och menniskor. Lika hårdhåndt som han krosade råfwens yngel, lika omildt mötte han hwarje an-

van pilt från byarna i mera bebodda trakter. Tidigt gjorde Nutios wildhet hela nejden fruktad; man gick ur wågen för den starke ynglingen och sjelf gick han ur wågen för alla, besökte hwarken kyrkor eller gästabud, utan trufdes helst med björnen i skogen, hwilket djur han mycket ålskade och blott i största nödfall kunde förmå sig att döda.

En klar wintermorgon, när Nutio war 14 år gammal och redan så storwert, som den längsta karl, begaf han sig som wanligt ut på sina skidor i skogen, wåpnad endast med sitt korta spjut. Skogen stod då just i sin grannaste winterdrägt med långa franjar af rim på hwarje gren; det war en friskhet och en glans, som bländade wandraren. Skidorna halkade som af sig sjelfwa fram öfwer den glatta snön, på hwilken låg en tunn skara. Nutio följde sitt lynnes lust; han lät skidorna löpa utför de isiga branterna af fjällen; han ilade med renens snabbhet öfwer de frusna sjöarna. En ståtelig elg wisade sig i dalen; Nutio förföljde den, men elgen flög som en wind öfwer flätter och klyftor. Hela dagen warade Nutios jagt och solen hade redan sjunkit bakom grantopparna, då elgen blödande föll för jägarens spjut.

Nu först såg Nutio sig om och märkte att han förwillat sig långt in i ödemarkens djupaste enslighet. Aldrig hade en

människofot trampat denna wilda nejd. Tusenåriga furor sågo dystert ned på den förwågne jägaren och midt ibland furorna reste sig ett jättekummel af stora klippstycken, uppstaplade på hwarandra likt en mur eller en ofantlig borg. Det fröjdade Nutios bistra sinne att befinna sig här. Och som han war hungrig blefwen af jagten, drog han upp sin knif, för att slagta elgen och måtta sig med desß kött och blod.

Ännu hade han icke smakat en bit, då han plötsligen kände en mäktig hand gripa hans axel bakifrån och omildt rycka honom tillbaka. Förwågne pojke! — så ljud i hans öron en dunderstämman — hur har du wågat döda Hissis' elg? Wet du icke att den som burit hand uppå skogens tusenåriga skönhet, han skall döden dö!

Nutio såg sig om och för första gången i sitt lif kände han förskräckelsen skaka sina leder med frost. Bakom honom stod en man af åtminstone twenne resliga karlars längd. Hans hufwud tycktes måta sig med granens topp och hans arm war af en trettiårig furas tjocklek. I sin hand höll han en klubba, kort, men tung. Med bister uppsyn lyftade han den öfwer Nutio och syntes färdig att slå till.

Utios mod wesk blott för ett ögonblick. Wig som en katt slingrade han sig ur jättens händer, sprang upp på en klippa och skakade djerft sitt spjut mot skogsmannen. Åkta dig wåghals! ropade jätten och slungade med makt sin klubba mot Utio. Ut sidan sprang Utio, klubban slog mot klippan och klippan remnade. Rasande böjde sig jätten ned, upplyftade från marken stora stenblock och slungade dem mot Utio. Det gnistrade i klipporna, det brakade i furorna, när de wåldiga stenmassorna regnade öfwer dem. Men Utio stod ofskadd. Ändtligen passade han på tillfället, när jätten böjde sig ned, och kastade på denne sitt hwarfa spjut. Det träffade wäl; mellan jättens båda armar inträngde spetsen, och skastet stadnade darande i hans rygg. Till marken föll den wåldige, och Utio sprang ned från klippan, för att döda jätten med hans egen klubba.

Hvem är du? frågade den fallne jätten, hwars blod forsade ut öfwer den hwita drifwan och blandade sig med den stupade elgens. Hvem är du, som fällt till marken den sifte som på jorden lefwer af jätteslägt? We att jag känner döden i mitt hjerta och måste falla för en människas swaga hand. Bättre hade varit att jag krossats under ruinerna af min egen borg.

Nutio hade lystat klubban, men sänkte den åter, ty han kände i sitt bröst en främmande känsla. Det förefom honom som kände han för första gången änger öfwer hwad han gjort. Men jätten wände sitt matta hufwud mot det ofantliga stenkumlet, suckade och sade: Lyster mig dock att weta, om efter några ögonblick denna mina faders borg skall störta tillsammans i grus.

Hwad menar du dermed, wilde man? frågade Nutio.

Wäl går af ålder den sâgen, att när den sîste af min slâgt dör, störtar den tusenâriga borgen i ruiner. Jag är den sîste af Hiisîs stam, och innan månen går upp, är jag död. Men jag tror ej på de gamla sagodrömmar. De spådde mig åfwen genom en trollqwinnas mun, att jag skulle stupa för min egen sons hand. Min son, han är långesedan död, wilddjuren sönderfletto honom en månljus höstnatt och jag dör ensam, fallen för ett uselt, ett föraktligt menskobarn.

Din son, du skogsmän, blef han af wilddjur sönderfliten?

Spåd war pilten, ej två år gammal, då en ströfwande björnhona råfwade honom från borgens trappa. Tolf år åro sedan des förlidna; död är han och döende blöder på drifwan hans far.

Wilde man, jag båsvar för dina ord. Om din son lefde, hwaruppå will du känna ditt barn igen?

Underligt, pojke, frågar du den fallne jätten. Lefde min son, skulle jag känna honom af hans ludna kropp; detta är jättemärket, wår slägts arf från den mäktige Hüsi. Men min son är död och dö will jag!

Fader! fader! ropade Nutio i hjertats högsta ångest och kastade sig ned öfwer den stupade jätten. Din son lefwer! Din sons spjut har genomborrat din skullra! Din son är jag!

Du, sade jätten twiflande och skakade misstroget sitt matta hufwud. Låt mig se — men nej! dödens skuggor skymma redan mina ögon. Luta dig ned öfwer mig och låt mig taga uppå ditt blottade bröst!

Sen war ej Nutio att uppriswa sin jacka och luta sig öfwer den döende. Jätten tog uppå hans bröst och suckade djupt. Ja, sade han, min son är du! Min son är min bane, som sagan spätt. Ett fröjdar mig dock i dödens skymning: min ått skall ej dö med mig, min borg skall ej sammanslöta. När jag är död, skall du lägga min kropp på ett bål af femtio skogens furor och bränna den till aska, för att med askan

mätta fjällens hungriga nordanvind. Men vill du att din fader skall in i döden förlåta och wålsigna dig, så swår att du uppfyller min sista wilja!

Sa fader, jag swår! sade Nutio rasst.

Swår wid Hiisi och fädernes skuggor alla, swår wid himlen och wid jorden och wid Tuoni, döds-guden, och wid Ukko, ljungeldens herre, att du uppfyller mitt bud!

Fader, jag swår! sade Nutio långsamt.

Wålan, så hör min sista wilja! Du skall hata menniskorna, hata dem till din död, så som din fader gjort. Du skall förfölja dem med eld och swård och mord och rof; aldrig skona; aldrig förlåta. Hafwa de nånsin skonat oss? De hafwa utdrifwit vår slägt från jordens bördiga länder, de hafwa slagit oss med list, förödt oss med trolldom och prestafunder. Ät dig anförtvor jag de förgångna släktens hämd. Blif en mordengel för hela menniskornas usla slägte! utrota dem! tillintetgör dem! Och framför allt, förfölj de kristna! Bränn deras kyrkor! Småda deras helgedomar! Ha! min kraft är slut. Jag dör, och du är min hämnare . . .

Och död war jätten. Nutio såg sig om, månen gick i detsamma upp öfwer den rimmiga skogen: borgen stod ännu.

Då kände sig den unge fadermördaren hemsk till mods. Han dröjde icke att samla ett ofantligt bål och snart flammade lågorna himmelshögt. Jättens kropp förtårdes af dem, men äfwen skogen. Wildojuren flyktade förfärad ur sina hålor och innan kort war hela nejden förwandlad i ett fält af aska.

Utio tog sin fallne faders klubba och beträdde hans jätteborg. Då har han sett något förunderligt. Det stora stenkumlet, nyss så wildt och oformligt att påse, framstod nu för hans ögon som ett praktfullt flott. Murarnas klippstycken syntes ordna sig i regelbundna hwarf, wallar och torn jemfäde sig; portar och hwall upplåto sig, lysande salar inbjödo herrskaren. Här war samlat allt det omäteliga guld och öfriga egodelar, hwilka jättarne sedan urminnes tider fränröfwat menniskorna. Ögat bländades, girigheten froßade; men det war en präkt utan all smak, plump, prälände; det war en rikedom utan wälsignelse, emedan den war bestänkt med oflydligt blod.

Det war afton och mörker, när Utio inträdde. Wid porten waktade endast en jättehund af en ansenlig ores storlek, Puffki benämnd. En hotande-rörelse med klubban tytt de hans wilda morrande; han syntes känna sin nye herre, kröp till hans fötter och hwiftade ömjukt på swansen. Borggården



var mörk, men från salarna lyste ett starkt sken. Nutio följde  
 skenet och befann sig i ett ofantligt högt rum, med förgyllda,  
 men af rök nedsotade väggar; dess golf var icke annat än bet-  
 get, och midt på golfwet brann en ofantelig eld. Kring elden  
 suto widpass trettio wilde swarisskägge män, alla något större  
 än wanliga menniskor, men betydligt mindre än jätten war.  
 Wid Nutios intråde sprungo alla upp och höjde med förfärligt  
 skri sina klubbor. Men Nutio bjöd med befallande stämnia  
 tystnad, wisade dem sitt ludna bröst och förklarade att deras  
 fordne herre war död, att han, Nutio, wore deras rättmätige  
 Kung och åmnade taga i besittning detta flott som sitt fäderne-  
 arf. Strax nedlade de wilde männen sina wapen och kastade  
 sig för Nutios fötter, men han befallte dem med barsk röst att  
 stå upp och bereda honom en bädd af mossor med sten till huf-  
 wudgård, der han kunde hwila öfwer natten och drömma om  
 sina faders bedrifter.

När Nutio tagit i ögnafigte alla borgens skatter, tänkte  
 han på det löfte han gifwit sin döende fader och beslöt att  
 hålla det. Genast wäpnade han sina män och drog ut på ett  
 härjningståg öfwer fjällen nedåt ryska Karelen. Mord och  
 blod betecknade hans spår; brinnande byar och flyende inwånare  
 gifwo tillkänna att Nutio, öfwertagit sin faders hämd. Lastad

med skatter och lifsmedel, drog han om några dagar tillbaka till sin borg igen.

Efter att hafwa härjat i öster och sydost, drog Utio få veckor derefter ned åt söder i det inre Österbotten och nordliga Tavastland samt framför der på det blodigaste och grymaste. Der funnos redan den tiden många kyrkor; han brände dem alla och röfswade deras dyrbarheter. Men prästerne band han fast wid sina ryttares hästar och lät dem springa barfota i jnön, tills de af trötthet och köld dignade döda till marken.

Derpå drog Utio westerut längs Uleå elf nedåt kusten och ånda in i Sveriges land samt förfor der icke mildare än annorstädes. Hela landet blödde och rykte under hans förfärliga framfart. Hwar han kom jemnade han med marken byar och städer, förstörde åkrar och wägar och lemnade efter sig en med blod besuktad ödemark. Aldrig hade dessa aflågsna länder warit witne till en så förfärlig härjares tåg. Tårar och förbannelser kunde ej hejda hans framfart; han liknade fjällens wilda nordan, som i rasande ilar föröder ångens milda blommor ej mindre än stogens furor, och lyckan gynnade honom hwart han gick.

Det wore långt att beskrifwa alla de förfärliga gerningar, som denne wilde röfswarkung under många år föröfswade.

Su mera de blodiga skatterna hopade sig i hans borg, desto wildare blef mord- och roflustnaden i hans hjerta. Hans namn war så fruktadt wida omkring, att mödrarna dermed brukade skrämma sina barn till lydnad, sågande: tyst, liten, annars kommer Utio! Der Utios häst trampat, der werpte, liksom efter Hunnerkonungen Attila, aldrig mera gräs. Sa man sade, att när Utio drack ur bäcken, färgades wattenet rödt som blod och när man i skogen ropade hans namn, skryggade både warg och lo, liksom hade de känt, att denne man war grymmare och blodförstigare än de sjelfwa.

Om sidan sträckte Utio sin djerfhet derhån, att han wintertid ströfwade långt in i Ryssland och sommartid långt in i Sverige. Konungar, furstar och tappre riddare mötte honom förgäfves med stora krigshårar; han slog dem till marken, han nedlade tusende. Ty 14 år gammal war Utio när han blef röfwarekung, men han fortfor att wepa till sitt 20:de och war då till gestalt och styrka föga klenare än hans fader, men i wighet och flughet honom wida öfwerlägsen. Utu föll för hans fruktanswärda arm; han uppryckte med lätthet en tall i skogen, han framade en håltsko tillsammans, som hade den wärit af bly, han lyftade på rak arm en lefwande häst. Ej under att menniskor stupade för hans hand som rö och strå, och

att man i alla landets kyrkor hvar söndag bad: heliga jungfru Maria, bewara oss för Nutio, den grusliga menniskomördaren! Ty det war under katholska tiden, då man hellre bad till den heliga jungfrun och helgonen, än till Gud sjelf.

Nu lärer man wäl undra hwad det blifwit af Nutios kärlek till sin fosterfar och fostermor. Så förwildad han war, den gräslige röfwaren, hade han dock wid lifsstraff förbjudit sina män att bryta en qwist eller ofreda en warelse inom en mils omkrets från Karhu-Tapanis stuga. Dersöre når hela landet widt omkring suckade och bås Wade för Nutios raseri, stod nejden kring den gamle nybyggarens stuga trygg och blomstrande, och många barrande flyktingar hade der sökt skydd för röfwarekungens förföljelser. Men Karhu-Tapani sjelf gick det hårdt till hjertat att se landets nöd; han förbannade den stund då han räddade Nutio ur björnens ide och beslöt att wäga sitt lif för att befria jorden från detta missfoster.

En dag når Nutio war fem och tjugu år gammal samt hade i elfwa år fortsatt sitt hårjarekall, tågade han som wanligt ut på ett röfwaretåg ned åt Österbottens kust. Det war en söndagsförmiddag når han med sina män anlände till en stor by, hwilken han genast påtände i alla fyra hörnen, mördande och plundrande efter sin wana. Men allt folket war i kyrkan,

och när Nutio märkte det, drog han genast dit. Klockorna ringde, den heliga orgeln spelade sina psalmer och presten stod framför altaret i full meßkrud. Men Nutio aktade icke derpå, han bröt in i kyrkan och började der ett grufweligt slagtande. Mån, qvinnor och barn föllo utan åtskillnad för hans klubba; blod strömmade öfver kyrkans golf, jemmerrop återkallade från dess murar. Sist war ingen annan öfrig, än en gammal gubbe; han höll i handen ett kort björnspjut och wärjde sig dermed så tappert, att han slutligen sårade Nutio djupt i armen. Rytande af raseri förföljde honom Nutio allt intill altarets fot; der sträckte honom jättens klubba till marken. Ett klart solsken föll i detsamma genom de små målade fönsterrutorna på den gamles blodiga ansigte och Nutio igenkände sin egen fostersfaders, Karhu-Tapanis drag.

Då greps den wilde röfwaren af en ånger och fasa utan namn. Han hade dödat sin egen fader; men det war i öppen strid till sjelfförswar mot en öfvermåktig fiendes wåld. Nu hade han äfwen dödat sin fostersfader, som med huldhet wärdat hans barndomsdagar; men denna gång hade han dödat en swag gubbe, som blott förswarat sig mot den grymmaste oförrätt. För första gången på många år fick en menskelig känsla makt öfver Nutios förhårdade sinne. Han bortwände med fasa sina ögon från den döde; då föllo hans blickar på altartaflan. Der

hängde frålsaren på korset; wid hans sida hängde de tvenne råfwarene, hwar på sitt kors. Och då syntes det Nutio, som såg Herren Kristus uppå honom med så klara milda lefwande ögonkast, att råfwaren skulde sitt ansigte och kände sitt hjerta i grund förwandladt. Ja han kastade sig ned i den blodiga kyrkan wid altarets fot, wred sina händer och förbannade sig sjelf, utropande att han war den allraförsta och mest förkastade syndare, som ännu trampat den af brott befläckade jordens rund.

Men när han åter efter långa timmar af wild förtwiflan upplyftade sina blickar, syntes honom frålsarens ögon med himmelsk mildhet hwila uppå den ängerfulle råfwaren, som war korsfäst wid hans sida. Och det for som en blirt genom Nutios själ: war icke denne en förtappad råfware liksom jag, och likwål har Herren Kristus hört hans änger och lofwat honom ett rum med sig i paradis. Skulle icke Herren höra äfwen min uppriktiga änger, om jag faller till hans fot och beder om hans nåd?

Denna tanke syntes Nutio som en uppenbarelse, och sedan han länge bedt med brinnande hjerta, gick han utan affked från sina män och begaf sig till en from eremit i ödemarken. Men eremiten förskräcktes, då han såg hela landets mordengel intråda i sin koja.

Fromme fader, sade Nutio, förfäras icke! Jag kommer icke till dig med mord och wäld, utan för att begära ditt råd. Se, jag är den allraförsta och mest förtappade syndare på jorden, men jag tror ändock att Herren Christi blod kan göra mig ren, och till honom will jag hädanefter allt stadigt wända mig. Guds hämd öfwerlåter jag åt honom, men af dig, fromme fader, wille jag begära ett godt råd, huru jag skall mot menniskorna försona mina gråsliga brott.

Då höjde eremiten sina händer mot himlen och utropade: we öfwer dig du förskräcklige mördare, du kyrkans och klostrens skändare, du Guds och menniskors gruslige fiende! Om du än dödade allt ditt röfwarefolk och skänkte åt de fattige alla dina skatter och sjelf barfota i en tiggares skepnad wallfärdade till den heliga grafwen, skulle du likwäl icke dermed kunna försona en tiondedel af dina brott!

Deßa hårda ord skuro Nutio djupt i hjertat och han gick bedröfwad bort. Den nyß så warma förtroßtan hade åter gifwit rum för mörka tankar; dock wille han följa eremitens wink. Undwikande bebodda trakter gick han genom ödemarkerna upp till sin borg och fann sina röfware der församlade. Hören mina ord! sade han. Jag har beslutat att ändra mitt lefwerne och söka frid med Gud och menniskor. Hwem af eder will följa mig?

Röfvarfkaran besvarade dessa ord med ett hänskratt.

Är det så, ni odjur! röt Nutio med dunderstämma. Wålaa, så swär jag att edra brott icke längre skola tynga jorden, och efter ni icke lyfnat till försoningens röst, skolen ni dö.

Häpne och rådville störtade boswarne efter sina wapen. Men Nutio kastade sig öfwer dem med jättestyrka, ännu en gång gjorde hans förfärliga klubba sin blodstjenst och innan kort låg hela röfwarehoppen med krossade hufwuden död på marken. Derpå brände Nutio deras kroppar på ett stort bål, hämtade alla sina skatter ur borgen och förde dem till sin ännu lefwande fostermor med begäran att hon wille utdela dem till alla de enkor och barn, hwilkas fäder och makar fallit för Nutios hand. Derefter påklädde sig Nutio en grof peligrimsdrägt, tog staf i hand och wandrade så barfota och tiggande sitt bröd ut i främmande land, för att wallfärda till frälsarens graf i Jerusalem.

Många äfwenlyr hade Nutio på denna färd; att berättat dem alla, det skulle fylla en bok så stor som Robinson Crusoe. Som han war en fridlös stigman och hwar mans niding i hela Suomis land och Sverige, gick han icke till någon hamn, för att segla den raka vägen öfwer hafwet. Utan han wandrade genom Ryßlands wida slätter, der den tiden nästan idel



finsta stammar bodde. I de hednisse Bulgarernes land kom han i röfwarehänder, och ehuru han wäl kunnat wårja sig, lät han frivilligt föra sig fången till deras kula. Der suckade i usla hålor! en stor mängd fångna kristne, gubbar, qwinnor och barn. Det syntes Nutio wara en god gerning att befria dessa, och en dag när röfvarne hemkommo med rof, slet Nutio sina hand som spindeltrådar, trådde midt bland skaran och sade: hwem af eder, ogerningsmän, will omwända sig till kristendom och ett fromt lif? Men de hånade honom och drogo sina swård. Då fattade Nutio en brand från elden och slog dermed omkring sig med jättekraft, tills alla röfvarne woro döda. Sedan befriade han de fångna. Och så förfor han mångenstädes, att han utrotade stora röfwareband, hwarhelst han kom öfwer dem; dock alltid frågade han förut: hwem will omwända sig? på det han ej måtte för någon stånga nådens dörr.

I Konstantinopel regerade den tiden en mäktig Kejsare. Nutio stod i tiggaredragt wid hofiwets trappor och begårde allmosor. Men ehuru lutad han stod, war hans wert dock mycket resligare än andra menniskors. Kejsaren märkte detta och sade till honom: du skulle skämmas att tigga, din arm är gjord att föra swärdet. Dag tjenst wid min lifwakt och jag will gifwa dig 100 marker silfwer i lön om året och låta dig komma till stor heder! Men Nutio undskyllde sig och steg om

bord på ett fartyg, som for till det heliga landet. Detta fartyg dref på Afrikas kust och förliste. Allt manskap gjordes till slafwar och åfwen Nutio. I sju år arbetade han som slaf i de otrogne muselmåns tjenst och led tåligt deras hugg och slag. Men ändtligen rymde han en mörk sommarnatt och kom till den heliga grafven i Jerusalem.

Sedan Nutio länge och innerligt bedt i den heliga grafvens kyrka, gick han att bada i floden Jordan, der frälsaren döptes af Johannes. Wid det han åter uppsteg ur floden, såg han med förundran, att jättemärket på hans kropp, det ludna hullet, ljusnat och glesnat; hwaraf han slöt, att åfwen hans själ nu war bleswen hwitare inför Gud. Och derpå begaf han sig till påfwen i Rom, för att bedja om sina synders förlåtelse och befrielse från kyrkans bann, med hwilket han war belagd alltsedan sina misgjerningars tid.

Helige fader! sade han, jag är från det landet Finland uppe i norden och stor blodskuld samt kyrkans bann betunga mitt samwete. Jag har omwändt mig till kristendom och fromhet, jag har fördelat mina skatter bland de fattiga, utrotat otaliga råfwareband, försakat jordisf åra och rikedom, tåligt lidit sju års slafveri hos de otrogna, wallfärdat till frälsarens graf och badat min kropp i hans heliga flod Jordan. Gif mig kyrkans förlåtelse och låt mig gå till mitt land i frid!

Är du den röfwaren Nutio, öfwer hwilken Biskopen i Finland så bittert klagat? frågade påfwen.

Ja, helige fader, den röfwaren Nutio är jag!

Alla syndare kunna vinna tillgift och nåd, alla, utom den klostervskändaren Nutio! sade påfwen och wände sig bort, såsom domaren när han förkunnat en brottflings dödd.

Med tunga steg wandrade Nutio från Rom och begründade under stor ångslan hwad han skulle göra, för att vinna förlåtelse och frid. Han begaf sig då till landet Lithauen, hwars folk ännu war hedniskt och dyrkade ormar. Der gick han omkring bland hedningarne och predikade Christus i sju års tid och omwände genom Guds nåd och kraftiga ord flera tusende till den rätta tron. Men derefter gick han åter till Norden igen, ty han kände en längtan att få dö i sitt land, och så kom han till Åbo.

Der herrskade wid den tiden en mäktig biskop wid namn Magnus. Och Nutio inträdde en söndag i domkyrkan just när biskopen sjelf förrättade meßan wid högaltaret. Men ehuru mycket folk hade samlats i kyrkan, fanns ingen som kände Nutio, ty mer än tjugu år woro förlidna sedan han flydde från fäderneslandet. När då gudstjensten war slut, gick Nutio fram till biskopen och sade: högwördige fader, här ser ni

framför er den allraströfste syndare, på hwilkens samwete tynga otaliga brott. Men jag har omwändt mig till Herren Kristus, gifwit all min egendom åt de fattiga, wallfärdat till den heliga grafwen och till Rom; jag har försakat en Kejsares anbud, lefwat i stor nöd mer än i tjugu år och lidit hårdt slafweri; jag har sökt försona min blodskuld med röstwares utrotande; sist har jag i sju års tid predikat kristendom för Lithauens hedningar och omwändt många tusende. Och nu ber jag eder ödmjukeligen om aflösning från kyrkans bann, på det jag må winna frid med Gud och menniskor.

Den stolte biskopen betraktade forskande Nutios höga gestalt och sade: är du kanhända den röstwaren Nutio, som i min företrädarens tid anstiftade så osägeligt ondt?

Ja, swarade Nutio ödmjukt, denne röstware är jag.

Då wände sig biskopen bort och sade med strång röst: nådens dörr står öppen för alla, utom för den förhårdade, ewigt af Gud förskjutne tempelståndaren Nutio!

Dådan wandrade Nutio med en djup suck, och det ryktet spridde sig att det war han, och allt folk gick långt ur wågen för honom och forsade sig, som för ett spöke. Men han tog hatt och staf och begaf sig upp i Paldamos ödemarker till sin fordna borg. Och den stod orubblig der, men ugglorna hade

byggt sina nästen i desß murar och ulfwarna släpade sitt rof på borggården, för att der sönderslita det.

Då uppreste Nutio ett kors på det ställe der han dödat sin fader. Derpå, beslöt han att döda sig sjelf, ty hans hjerta förtwiflade, efter man sagt honom öfwerallt, att nådens dörr war öppen för alla, utom för Nutio. Och han kastade till marken hatt och staf samt gjorde sig redo att stiga på borgens högsta tinnar och derifrån störta sig ned i brådjuvet. Men i detsamma förnam han en röst så ljuf, så klar, som den wackeraste harpas klang, och rösten sade: Nutio, förj icke!

Då såg den arme röstwaren upp, och se! en himmelsk engel syntes i skyn. Hwi skulle jag ej förja, sade Nutio, då jag ewigt är af Gud förskjuten!

Men engelen sade: derföre har Guds nåd ännu fått fjeran från dig, emedan du sökt att winna den genom goda gerningar. Wet, du arme Nutio, att ingen dödlig kan med goda gerningar winna den ewiga sällheten, lefde han än dygdigt och fromt i tusende år. Men tror du att Kristus lidit för dina synder och döit för dig?

Ja, det tror jag så wißt! swarade Nutio.

Nåväl, sade engelen, hwartill behöfdes då wallfarter och heliga werk? Se, du har dem förutan wunnit Guds nåd genom din tro allena. Ufwen för röstwaren Nutio har Gud ett rum i sitt paradis.

Och derpå förswann den himmelska synen.

Men Nutio ref med hast upp sin jacka och märkte till sin outhärliga fröjd att hans kropp war fin och hwit som en annan människas, och att jättemärket, att wilddjurshammen nu war platt förswunnen. Derföre tackade han innerligen Gud och gick med sällhet i sitt hjerta upp i den öde borgen, för att ännu engång säga farwål åt den. Dock knappt war han kommen i den höga salen, innan ett dån hördes såsom af mullrande åska. Och jorden båfwade och murarna swigtade och hela den ofantliga borgen med sina klippmassor störtade tillsammans öfwer Nutios hufwud och begrof så i sina ruiner den siste jätten af Hüsis stam.

---

Men sade icke den gamla spådomen att borgen skulle ramla sedan den siste jätten dött? Ja wål, och den sade sannt, ty den gamle jätten med dess wilddjurshamn och onda lust war blefwen död hos Nutio i samma ögonblick han wunnit Guds nåd genom tron på Kristus allena. Derföre förswann ock jättemärket på hans kropp. Och Nutios öde war en bild af den gamle jätten, som dör i människan, när det nya Guds barn hos henne lefwer upp i tron.

Men den som will, skåda ruinerna af Nutios jätteborg ännu i dag, han må wandra i djupaste ödemarken icke alltför långt från Kajana stad. Der är hemskt på sjelfwa ljusan dag.

